

**BILETTÄVÄ PÄÄMINISTERI: SANNA MARININ
JOHTAJUUSKUVA SUOMEN JA YHDYSVALTOJEN
MEDIOISSA**

Vilma Virtanen
Maisterintutkielma
Journalistiikka
Kieli- ja viestintätieteiden
laitos
Jyväskylän yliopisto
2024

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Tiedekunta Humanistis-yhteiskuntatieteellinen	Laitos Kieli- ja viestintätieteiden laitos
Tekijä Vilma Virtanen	
Työn nimi Bilettävä pääministeri: Sanna Marinin johtajuuskuva Suomen ja Yhdysvaltojen medioissa	
Oppiaine Journalistiikka	Työn tyyppi Pro gradu -tutkielma
Aika 23.5.2024	Sivumäärä 57
Ohjaaja Mikko Villi	
<p>Tiivistelmä</p> <p>Tässä maisterintutkielmassa tarkastellaan diskurssianalyysin keinoja käyttäen mielikuvia, joita Suomen entisen pääministerin Sanna Marinin juhlintauutisoinnista on löydettävissä. Tutkielman keskiössä ovat kahdesta suomalaisesta ja kolmesta yhdysvaltalaisesta mediasta kerätyt Marinin juhlintaa joulukuussa 2021 sekä elokuussa 2022 käsittelevät uutiset ja mielipidetekstit. Tutkielmassa syvennyttään tarkastelemaan, millaisia diskursseja kahden maan medioista löytyy, ja millaista johtajuuskuvaa niiden kielenkäyttö Sanna Marinista luo. Tarkoituksena on myös selvittää, millaisia konteksteja medioiden taustalla on ja miten ne näyttävät toistensa kanssa.</p> <p>Tutkimus on diskurssianalyysi eli se on tehty laadullisen tutkimuksen menetelmien avulla. Aineistona toimi yhteensä 45 uutisartikkelia tai mielipidetekstiä, jotka koskivat Sanna Marinin juhlintaa. Analyysissä löytyi kolme diskurssia, jotka tämän tutkielman kohdalla tarkoittivat aihekokonaisuuksia, joiden sisällä pureuduttiin tarkemmin yksityiskohtaisiin kielenkäytön ratkaisuihin ja niiden luomiin mielikuviin. Diskurssit ovat: Syytösten diskurssi, Juhlinnan diskurssi sekä Nuoren naisen diskurssi. Näiden lisäksi analyysi keskittyi myös arvioimaan diskursseja tarkemmin medioiden välillä ja toi näkyväksi konteksteja, joita kielen takaa löytyi.</p> <p>Syytösten diskurssi käsitteli pitkälti sitä, miten Sanna Marinin epäiltyä huumeiden käyttöä kuvailtiin. Eroja siinä kuinka epävarmoina syytökset esitettiin, löytyi medioiden välillä. Syytökseksi muodostui epäily siitä, onko Marinin toiminta sopivaa käytöstä pääministerille. Juhlinnan diskurssi käsitteli tapoja, joilla Sanna Marinin juhlintaa kuvaili. Keskiöön nousi muun muassa ero siinä, puhutaanko bilettämisestä, juhlimisesta vai tanssimisesta. Teemaksi nousi juhlinnan toistuvuus ja tavat, joilla toistuvuus tuotiin tekstissä esille. Nuoren naisen diskurssi keskittyi siihen, kuinka Marinaa kuvailtiin juhlinnan ulkopuolella. Suureksi määrittäväksi tekijäksi nousi Marinin nuori ikä, joka näkyi myös kielenkäytössä. Diskurssissa keskityttiin myös siihen, kuinka Marinin naiseus tuotiin medioissa esiin ja miten naispoliitikkojen kohdalla yliedustetuiksi nousevat aiheet kuten ihmissuhteet näkyivät Marinin juhlinnan uutisoinnissa. Tulokset eivät diskurssianalyysin luonteen mukaan ole ankaraa tiedettä, mutta ne paljastavat käytäntöjä, joihin olisi journalistisessa työssä syytä kiinnittää huomiota.</p>	
Asiasanat Johtajuuskuva, skandaali, juhlintaskandaali, henkilöityminen, diskurssi, diskurssin tutkimus	
Säilytyspaikka Jyväskylän yliopisto	

Sisällys

1	JOHDANTO.....	1
2	TEOREETTINEN VIITEKEHYS JA AIEMPI TUTKIMUS.....	4
	2.1 Teoreettinen viitekehys.....	4
	2.1.1 Johtajuuskuva	4
	2.1.2 Feministinen mediatutkimus	7
	2.2 Aiempi tutkimus.....	8
	2.2.1 Poliitikkojen julkisuuden ja yksityisyyden raja mediassa	9
	2.2.2 Sukupuolten erot politiikan uutisoinnissa	12
	2.2.3 Yhdysvaltojen ja Suomen mediakenttä.....	15
3	AINEISTON KERUU JA TUTKIMUSMENETELMÄ.....	19
	3.1 Aineisto	19
	3.1.1 Uutismedioiden valinta.....	20
	3.1.2 Artikkeleiden rajaus.....	21
	3.2 Diskurssin käsite.....	22
	3.3 Diskurssianalyysi tutkimusmenetelmänä.....	24
4	ANALYYSI.....	26
	4.1 Syytösten diskurssi.....	26
	4.2 Juhlinnan diskurssi.....	30
	4.3 Nuoren naisen diskurssi.....	34
	4.4 Diskurssit medioiden välillä	37
5	POHDINTA	43
6	LOPUKSI.....	47
	LÄHTEET	49

1 JOHDANTO

Elokuussa 2022 julkaistiin internetiin videoita, joissa silloinen pääministeri Sanna Marin juhlii ja tanssii. Juhlinta, sen tapahtumien spekulointi sekä jälkipuinti nousivat nopeasti tiedotusvälineiden uutisiin niin Suomessa kuin ulkomaillakin.

Videot Marinista vuosivat julkisuuteen yksityiseltä Instagram-tililtä. Videot julkaistiin mediassa, ja niiden sisältö aiheutti sekä ihastusta että vihastusta. Kiistaa aiheutti etenkin videoilla kuultu huudahdus, joissa osa katsojista väittää kuulleensa sanan 'jauhojengi'. Termissä 'jauhon' oletettiin viittaavan huumausaineisiin. Ei voida varmaksi sanoa puhuttiinko videolla huumeiden käytöstä, mutta sitä mahdollisuutta käytiin läpi sosiaalisen median lisäksi myös uutismedioissa. Suomessa julkaistiin myös useita uutisia siitä, kuinka esimerkiksi kielen asiantuntijat spekuloivat kuultiinko videolla sana jauhojengi vai ei.

Juhlintavideoita edelsi toinenkin Sanna Marinin juhlimiseen liittyvä tapaus, josta uutisoitiin myös kansainvälisesti. Joulukuussa 2021 Marin kävi vapaailtanaan yökerhossa, vaikka hänelle oli ilmoitettu aiemmin samana iltana silloisen ulkoministeri Pekka Haaviston saamasta koronatartunnasta, jonka kanssa Marin oli ollut kontaktissa. Marin pyysi juhlimistaan julkisesti anteeksi.

Nämä juhlintatapaukset saivat paljon kansainvälistä huomiota, jonka vuoksi kiinnostuin tarkastelemaan sitä, millä tavalla Marinista uutisoidaan Suomen ulkopuolella. Rajasin tutkimukseni Yhdysvaltoihin, sillä maan medialla on hyvin laajaa kansainvälistä vaikutusta. Halusin kuitenkin mahdollisimman paljon hyötyä tutkimuksesta itselleni sekä sille, joka tämän tutkielman mahdollisesti lukee, jonka vuoksi en keskittynyt vain Yhdysvaltoihin, vaan otin tarkasteluun myös suomalaisia medioita. Maisterintutkielman laajuuden vuoksi en kuitenkaan ottanut tarkasteluun useampaan maata. Tämän tutkielman aineiston olen koonnut kolmen eri

Yhdysvaltalaismedian ja kahden eri suomalaismedian verkkouutisista pääministeri Sanna Marinin juhlimisesta edellä esitettyjen juhlintatapausten kohdalla. Tutkimukseni aineisto keskittyy vahvasti juhlintavideoiden uutisointiin, sillä siitä löytyy yhdysvaltalaismedioista huomattavasti enemmän uutisia. Otin kuitenkin mukaan myös koronapandemian aikana tapahtuneen yökerhossa käynnin, sillä siihen viitattiin hyvin usein videoista kertovissa uutisissa. Koen sen vaikuttaneen merkittävästi uutisointiin, sillä se lisäsi näkökulman pääministerin juhlimisen toistuvuudesta.

Tutkimusmenetelmäni on diskurssianalyysi, joten tulen tarkastelemaan keräämästäni verkkouutisista koostuvan aineiston diskursseja. Pureudun tarkemmin diskurssin käsitteeseen ja diskurssianalyysiin luvussa 3. Haluan tutkia tarkasti sitä, millaista kieltä, mitä sanavalintoja ja mitä näkökulmia uutisoinnissa käytetään. Kielellä on paljon merkitystä ja se voi kertoa paljon yhteiskunnan asenteista sekä olla mukana niiden muodostumisessa. Diskurssianalyysillä pyrin tuomaan näitä seikkoja esiin ja niiden kautta kannustan myös tarkastelemaan niiden vaikutusta työhön journalistiikan kentällä.

Vaikka tutkin diskurssien kautta sitä kuvaa, jonka mediat Sanna Marinista luovat, on tarkastelun kohteena nimenomaan mediat, ei Sanna Marin itse. Pyrin tutkimuksellani siis tarkastelemaan joitakin uutisoinnin piirteitä, jotka osoittavat, millä tavalla medioiden kielenkäyttö ja yksittäiset sanavalinnat voivat luoda, vahvistaa tai ravisuttaa niitä mielikuvia, joita meillä asioista on. Tuomalla näitä seikkoja esille haluan myös tulla osoittaneeksi sanojen vallan sekä sen vastuun, joka niiden käyttäjällä on.

Juhlimisuutisointi kirvoitti myös laajaa keskustelua poliittisten johtajien oikeudesta yksityisyyteen ja median roolista heidän julkisuuskuvansa rakentajana. Videoiden julkaisuista ja niihin liittyvästä uutisoinnista tehtiin lukuisia kanteluita Julkisen sanan neuvostoon JSN:ään, joista JSN ei kuitenkaan antanut yhtään langettavaa tuomiota. Tämä toi kuitenkin esille sen vallan ja vastuun, joka medioilla on poliitikkojen julkisuuskuvan luojana. Sen vuoksi tarkastelenkin luvussa 2 tarkemmin tätä median ja poliitikkojen välistä suhdetta, sekä kiistelyä aihetta poliitikkojen oikeudesta yksityisyyteen ja siitä mihin raja yksityisen ja julkisen välillä poliitikkojen kohdalla vedetään.

Marinin hallitus nimettiin vuonna 2019, ja naisvoittoinen hallitus keräsi heti alusta asti hyvin paljon kansainvälistä mediahuomiota. Kiinnostus keskittyi kuitenkin laajalti pääministeriin ja se on nostanut hänet poliitikosta kansainväliseksi julkisuuden

henkilöksi. Hänestä on esimerkiksi käytetty nimitystä *political rock star* muun muassa The New York Timesissa (2023). Marin nimettiin pääministeriksi 10.12.2019, jolloin hän oli 34-vuotias ja silloin maailman nuorin istuva pääministeri. Tämän lisäksi Marin oli nainen, mikä nostettiin myös hyvin vahvasti esille mediassa. Käytän tutkimuksessani apuna feminististä mediatutkimusta ottamaan selvää siitä, kuinka sukupuolen vaikutus näkyy poliitikoista kertovassa uutisoinnissa. Pohdin myös, mikä vaikutus sukupuolella on ollut sen kuvan kanssa, mikä Marinista on mediassa johtajana muodostettu.

Haluan analyysissäni kiinnittää huomiota myös siihen, kuinka Suomen ja Yhdysvaltojen mediat kirjoittavat Sanna Marinista. Koska aion tarkastella medioita eri maista, on syytä tarkastella myös niitä lähtökohtia, joista mediat tulevat. Kontekstin vaikutus on olennainen osa diskurssianalyysia, ja siksi keskityn käymään läpi siis myös Suomen ja Yhdysvaltojen mediakentän piirteitä. Tutkimuksellani pyrin nostamaan esille sen, kuinka media luo poliitikoista tietyn kuvan. Aion myös tarkastella mitkä asiat taustalla vaikuttavat tämän kuvan muodostumiseen. Näissä taustalla vaikuttavissa asioissa keskityn siis seikkoihin, jotka liittyvät poliitikkojen ja median suhteeseen, naiseuden ja naispoliitikkouden ja median suhteeseen, sekä Suomen ja Yhdysvaltojen medioiden lähtökohtiin. Näistä aiheista olen muodostanut teoreettisen viitekehyksen ja kerännyt aiemman tutkimuksen.

En pyri vertailemaan keskenään Suomen ja Yhdysvaltojen medioita toisiinsa, vaan enemmänkin tarkastelemaan niistä löytyviä diskursseja ja niihin liittyvää kontekstia. Oletan, etteivät diskurssierot edes jakaudu täysin maiden välille, vaan maan sisällä eri medioista voi löytyä eroja keskenään ja oletettavasti myös kahdesta mediasta eri maasta voi taas löytyä samankaltaisuuksia. Tavoitteeni on tuoda näkyväksi tiettyjä kielenkäytön keinoja ja sitä, millaisia mielikuvia niistä syntyy sekä käydä läpi mitkä asiat taustalla vaikuttavat mielikuvien syntyyn. Siksi tutkimuskysymykseni ovat:

1. Millaisia diskursseja Sanna Marinin juhlinnan uutisoinnissa aktivoituu Suomen ja Yhdysvaltojen medioissa?
2. Millaisia eroavaisuuksia diskurssit paljastavat maiden luomista johtajuuskuvista?

2 TEOREETTINEN VIITEKEHYS JA AIEMPI TUTKIMUS

2.1 Teoreettinen viitekehys

Teoreettisessa viitekehyksessä käyn läpi käsitteitä ja teoriaa, jotka tukevat aiempaa tutkimusta sekä tutkielmaan kokonaisuudessaan. Vaikka media käsitteenä on laaja, ja siihen lukeutuu monia eri muotoja, tutkielmani ja sen aineisto keskittyy perinteiseen mediaan, eli uutismediaan. Käytän tässä tutkielmassa kuitenkin selkeyden vuoksi sanaa media kuvaamaan tätä. Medialla on valta ja vastuu määrittellä se kuva, minkä yleisö poliitikoista saa. Aion tässä tutkielmassa tarkastella etenkin sitä, millainen johtajuuskuva Sanna Marinista mediassa luodaan, ja siksi käsittelen tarkemmin johtajuuskuvan käsitettä sekä sitä mitä sillä tässä tutkielmassa tarkoitetaan kohdassa 2.1.1.

Koska tarkastelen aiemmassa tutkimuksessa tarkemmin naispoliitikkojen roolia mediassa kohdassa 2.2.2, on syytä käydä läpi tarkemmin myös feministisen mediatutkimuksen teoriaa. Tarkastelen sen vuoksi luvussa 2.1.2. feminististä mediatutkimusta ja niitä lähtökohtia, joihin naisen rooli on joukkoviestimissä sijoittunut.

2.1.1 Johtajuuskuva

Tässä tutkielmassa viitataan termillä johtajuuskuva johtajan julkisuuskuvaan. Johtajuuskuvalla tarkoitetaan siis nimenomaan kuvaa, jonka media luo johtajasta. Nykyään perinteisen median rooli tämän kuvan luojana ei ole yksinvalta, vaan sosiaalisen median myötä julkisuuden henkilöt, joihin myös poliitikot lukeutuvat,

pystyvät myös itse tuomaan itsensä yleisön silmien eteen eri sosiaalisen median alustoilla ja näin ollen vaikuttaa siihen, kuinka heidät nähdään. Johtajuuskuvalla tarkoitan kuitenkin nimenomaan sitä kuvaa, jonka perinteinen media johtajasta luo.

Marion Just ja Ann Crigler (2000) käyvät artikkelissaan läpi johtajuuskuvan rakentumista. Median ja johtajien suhde on aina vastavuoroinen. Media tarvitsee johtajiaan siinä missä johtajat tarvitsevat mediaa. Median avulla poliittiset johtajat saavat viestinsä perille kansalle ja he pystyvät sitä kautta myös seuraamaan kansapoliitikkojensa viestejä kansalle. Mediaa ja sen ympärillä pyörivää keskustelua seuraamalla johtajat myös pääsevät perille siitä, mitä kansa ajattelee. Medialla on suuri valta siinä, millaisessa valossa poliitikko nähdään. Median raportointi vaikuttaa siihen, kuinka johtaja käyttäytyy, mikä edelleen vaikuttaa siihen, kuinka tästä raportoidaan ja kuinka yleisö siihen reagoi. Näiden vuorovaikutuksien kautta media rakentaa päättäjien johtajuuskuvan. (Just & Crigler 2000, 180-181.) Pekka Isotalus (2017) kuvaa johtajuuskuvaa termillä *imago*. Jokaisella vähänkin tunnetulla henkilöllä on *imago*, jonka suurin rakentaja on media. Poliitikko voi myös tietoisesti muuttaa *imago*aan, mutta kerran syntyneisiin mielikuviin voi olla vaikea vaikuttaa jälkikäteen. (Isotalus 2017, 124.)

Isotalus (2017) käsittelee kirjassaan henkilöitymisen *personalization* käsitettä. Poliitikkojen henkilöityminen kuvaa ilmiötä, jossa äänestäjien mielessä on enemmän yksittäiset poliitikot kuin puolueet. Mediassa politiikka nojautuu vahvasti poliitikkoihin henkilöinä, joiden ominaispiirteitä, tapoja ja yksityiselämää tuodaan esille. Poliitikkojen poliittiset mielipiteet ja kannanotot ovat nivoutuneet yhteen heidän persoonansa kanssa. Se millaisia poliitikot ovat, on yhtä kiinnostavaa kuin asiat, joita he ajavat. (Isotalus 2017, 52-54.) Poliitikon johtajuuskuva siis muodostuu poliittisten toimien ja kannanottojen lisäksi hänen persoonastaan, ominaisuuksistaan sekä yksityiselämänsä asioista.

Bas den Herder (2013) kuvailee henkilöitymisen käsitteen kahta alaluokkaa, jotka ovat individualisoituminen *individualization* sekä privatisoituminen *privatization*. Poliitikkojen individualisoituminen näyttäytyy mediassa yksittäisen poliitikon korostamisena esimerkiksi puolueen sijaan. Poliitikon persoonaan keskitytään ammatillisessa tilanteessa yhtä isosti kuin siihen mitä hän sanoo. Tästä yhtenä selkeimpänä esimerkkinä uutisoinnissa den Herder nostaa poliitikon suorien sitaattien käytön otsikoissa. Tiettyyn poliitikkoon keskitytään ja vedetään huomiota heti, sen sijaan että esimerkiksi kerrottaisiin tietyn puolueen ottaneen asiaan kantaa. (den Herder 2013, 472-473). Privatisoitumisen käsitteellä tarkoitetaan sitä, että poliitikon henkilöittäminen luodaan kertomalla tämän yksityiselämästä sen sijaan, että keskityttäisiin ammatillisiin asioihin. Yksi yleinen esimerkki poliitikon

henkilöitymisestä tällä tavalla on esimerkiksi kertomalla tästä elämäkerrallisesti. den Herder käyttää esimerkkinä Suomen entistä pääministeriä Mari Kiviniemeä, jonka uutisoitiin kasvaneen maatilalla perheensä kanssa, mikä on vaikuttanut hänen poliittiseen uraansa Keskusta-puolueessa. (den Herder 2013, 474-476.) Isotalus jakaa vielä privatisoitumisen kahteen alaluokkaa, joita ovat henkilöpiirteiden korostaminen ja yksityiselämän paljastaminen, (Isotalus 2017, 84-85.)

Se, millaisen johtajuuskuvan media poliitikosta muodostaa vaikuttavat monet tekijät, kuten poliitikon suosio tai esimerkiksi sukupuoli. Esimerkiksi miespoliitikoilla yksityiselämän käsittely julkisuudessa on historiallisesti luonut heistä inhimillisemmän kuvan. Naisten kohdalla johtajuuskuvaan vaikuttavat enemmän usein ihmissuhteet tai ulkonäkö. (Mäkelä, Puustinen, Ruoho & Aslama 2006, 53.) Sukupuolen vaikutukseen politiikan uutisoinnissa perehdyn tarkemmin luvussa 2.2.2. Näiden seikkojen lisäksi johtajuuskuva myös muokkaantuu ajankohtaisten tapahtumien mukana. Just ja Crigler kuvaavat sitä prosessia, jossa johtajuuskuva rakentuu suhteessa senhetkisten tapahtumiin. Kun johtajalla on ollut poliittisessa toiminnassaan paljon onnistumisia, pienetkin onnistumiset näyttävät yhä suurempina. Sama tapahtuu myös käänteisesti, ja useasti toistuvat epäonnistumiset muokkaavat johtajuuskuvaa kielteisemmäksi. (Just & Crigler 2000, 183.)

Corey Criswell ja David Campbell (2018) käsittelevät kirjassaan johtajuuskuvaa, ja keinoja, joilla johtajuuskuvaan voi vaikuttaa. Myönteisen johtajuuskuvan tärkeitä elementtejä ovat luotettavuus ja tehokkuus. Johtajissa arvostetaan etenkin johdonmukaisuutta siinä mitä sanoo, mitä tekee ja miten esiintyy. (Criswell & Campbell 2018, 8.) Myös Isotalus korostaa kirjassaan, että paras johtaja on aito. Aitous on etenkin suomalaisessa kulttuurissa hyvin merkittävä arvo, joka johtajiin liitetään. (Isotalus 2017, 125).

Johtajuuskuvaan vaikuttaa myös poliitikkojen käyttäytyminen. Suomalaisten suhtautuminen poliittisten johtajien alkoholinkäyttöön on muuttunut vuosien varrella. Esimerkiksi vielä 1960-luvulla kaksi kertaa rattijuopumuksesta tuomittu poliitikko Väinö Leskinen valittiin senkin jälkeen kahdesti eduskuntaan, ja hän sai myös ministerin paikan. Asiaan on kuitenkin sittemmin suhtauduttu kriittisesti, ja nykyään esimerkiksi rattijuopumus tarkoittaa yleensä poliittisen uran loppua. Yleisestikin poliitikkojen tulee noudattaa nykyisin paljon entistä tiukempia moraalisiä sääntöjä. (Kantola & Vesa 2013.) Kriittisempi asenne poliitikkojen juomiskäyttäytymistä kohtaan on vaikuttanut siihen, miten Sanna Marinin juhlimiseen on suhtauduttu, ja hän on julkisestikin korostanut useaan kertaan, ettei hän juo kovin paljoa tai esimerkiksi kovin vahvoja prosenttimääriä sisältäviä juomia.

2.1.2 Feministinen mediatutkimus

Koska sukupuolen käsittely mediassa on isossa roolissa tutkielmassani, on syytä tehdä katsaus myös media-alan feministiseen tarkasteluun. Tällä hetkellä Suomessa on hieman enemmän naistoimittajia kuin miestoimittajia, mutta sukupuolijakauma on alalla varsin tasainen, (Lehtonen 2021). Näin ei kuitenkaan ole aina ollut. Ennen suurin osa toimittajista sekä mediatalojen johtohenkilöistä oli miehiä, jonka myötä uutiset usein kirjoitettiin miehisestä perspektiivistä. Tracy Everbach (2013) kirjoittaa naisten roolista yhdysvaltojen mediassa. Historiallisesti naisten ääni on tullut miehiä harvemmin esiin uutisoinnissa, myös aiheissa, jotka koskevat pääsääntöisesti naisia. Naisia ei etenäkään ole otettu asiantuntijan rooliin uutisissa yhtä usein kuin miehiä, jonka myötä media on osaltaan ollut luomassa kuvaa maailmasta, jossa miehet ovat johdossa. (Tuchman ym. 2013, 18.) Kuitenkaan pelkästään naistoimittajien määrän kasvaminen ei ole itsessään riittänyt muuttamaan sitä tapaa, joilla naisista uutisoidaan.

Naisten aliedustus uutisoinnissa ei liity vain Yhdysvaltojen mediaan, vaan kyseessä on globaali ilmiö. Naisten vähäistä näkymistä uutisissa on selitetty sillä, että uutisointi keskittyy julkiseen tietoon, ja naisten elämä on ollut enemmän yksityistä. Kuitenkin aliedustus on jatkunut 2000-luvun paremmalle puolelle, vaikka myös naiset ovat siirtyneet julkiselle kentälle. (Mäkelä ym. 2006, 52.) Ajatus siitä, että naiset sopivat yksityiseen perheen sisäiseen ympäristöön näkyy myös siinä, kuinka julkisista naisista mediassa kerrotaan. Julkisella kentällä olevan naisen uutisoinnissa huomio kiinnittyy miestä useammin yksityiseen elämään, kuten esimerkiksi perheyteen ja äitiyteen. (Mäkelä ym. 2006, 172-173.) Suomessa feministinen mediatutkimus on usein keskittynyt median luoman naiskuvan tutkimiseen, (Mäkelä ym. 2006, 43).

Medialla on ollut tapana kutistaa naiseus niin, että uutisissa esiintyvät naiset ovat usein olleet tukemassa stereotyyppioita. Esimerkiksi johtoasemassa olevien naisten kyvykkyyttä hoitaa äidin roolia kyseenalaistetaan mediassa suhteettoman paljon isiin verrattuna, (Armstron 2013, 20). Naisia ei ole nähty uutisissa neutraaleina toimijoina, vaan naisten on katsottu edustavan uutisissa sukupuoltaan, mikä voi osaltaan vaikuttaa siihen, miksi naisia on ollut vaikeampi sisällyttää objektiivisuutta vaativaan uutiskertomukseen, (Mäkelä ym. 2006, 187-188).

Journalismin tutkimuksessa feminiinisyyden ja maskuliinisuuden tutkiminen ei rajoitu vaan sukupuoliin, vaan itse sisältökin on saanut sukupuolittuneita piirteitä. On perinteisesti ajateltu, että 'kovat' vakavista aiheista raportoivat uutiset on maskuliinisia ja pehmeät uutiset feminiinisiä. Poliitiikka- ja talousuutisten on katsottu kuuluvan tähän maskuliiniseen kategoriaan ja esimerkiksi feature-tyyliset uutiset kuten henkilöjutut taas nähdään feminiinisinä. (Mäkelä ym. 2006, 182-183). Tämä on

yksi syy myös siihen, kuinka julkisista naisista uutisoidaan eri tavalla kuin miehistä. Naisten uutisoinnissa keskitytään miehiä useammin näihin kevyisiin ja pehmeisiin aiheisiin, kuten parisuhteeseen tai vaatetukseen.

Naiseus ei ole siis näyttäytynyt neutraalina usein neutraaliutta vaativassa uutisympäristössä. Vaikka ajat olisivat muuttuneet siitä, minkälaista mediamaailmaa nämä tutkimukset kuvaavat, ovat ne edelleen se lähtökohta, jolle naiset mediassa asettuvat. Vaikka Sanna Marin on pääministeri, on hän silti aina myös nainen, ja se on historiallisesti ollut jotain, joka median on ollut vaikea sivuuttaa merkityksettömänä.

2.2 Aiempi tutkimus

Sanna Marin ei vielä ole kovin laajasti tutkittu henkilö journalistiikan tutkimuksessa, mutta muutamia pro gradu -tutkielmia on jo tehty, jotka keskittyvät Sanna Marinin uutisointiin. Sanna Marinin johtajuuskuvaa mediassa on representaatioiden avulla tutkittu Kia Karapalon (2023) suomen kielen oppiaineen pro gradu -tutkielmassa. Karapalo löysi kolme representaatiota, joita media Marinista loi: tavallisuuden, rohkeuden ja vastuuttomuuden. Tavallisuuden representaatio viittaa siihen, kuinka Marinista näytettiin tavallinen festareilla käyvä ja perheensä kanssa aikaa viettävä nainen, johon lukija voi samaistua. Rohkeuden representaatiossa Marin nähdään itsevarmana henkilönä, joka tekee mitä haluaa kritiikistä huolimatta. Hän esimerkiksi pukeutuu niin kuin haluaa eikä niin kuin poliitikoilta ehkä odotetaan. Vastuuttomuuden representaatiossa viitataan kuvaan jatkuvasti juhlivasta pääministeristä, jonka kyky johtaa kyseenalaistetaan. (Karapalo 2023, 40-43.)

Median roolia Sanna Marinin juhlintauutisoinnissa on tutkinut valtio-opin kandidaatintutkielmassa myös Siiri Kettunen. Kettusen tutkielma keskittyi median valtaan vaikuttaa poliitikon asemaan. Tässä tutkielmassa keskityn siihen, millaista mielikuvaa uutisissa käytetty kieli luo Sanna Marininista, enkä esimerkiksi arvioi sitä, mistä asioista tai millä tavalla media saa Marinin juhlinnasta uutisoida. (Kettunen 2022.) Aiheet ovat lähellä toisiaan, mutta lähtökohdat erilaiset, jonka lisäksi diskurssianalyysi on aina eri tutkijan käsissä erilainen. Sanna Marinin pääministeriajan uutisoinnista ei kuitenkaan ole vielä paljon mediatutkimusta, sillä aihe on vielä tuore.

Aiempi tutkimukseni keskittyy siis yleisemmin median ja poliittisten johtajien väliseen suhteeseen. Käyn ensimmäisenä läpi poliitikojen yksityisyyden ja julkisuuden välistä rajaa 2.2.1. Keskustelu siitä, mistä saa uutisoida ja mistä ei, nousi

puheenaiheeksi myös Sanna Marinin kohdalla. Tämä toimii kontekstina sille, millaisella pelikentällä media toimi uutisoidessaan Marinin juhlinnasta. Tämä lisätti epävarmuus siitä, onko aihe välttämättä edes uutisoimisen arvoinen vaikuttaa siihen, millaista kieltä aiheesta uutisoidessa käytetään.

Seuraavaksi tarkastelen yksityiskohtaisemmin sitä, kuinka naiseus on historiallisesti vaikuttanut poliitikkojen kohteluun mediassa luvussa 2.2.2. Mukana on myös tuoreempaa tutkimusta, joista saa kuvaa siitä, mikä tilanne tällä hetkellä on, mutta koen myös tärkeänä käydä läpi vanhempaa tutkimusta, jotta ne lähtökohdat, joihin naispoliitikoista tehty uutisointi väistämättä perustuu, on selvää.

Viimeisenä otan tarkasteluun aiempaa tutkimusta Suomen ja Yhdysvaltojen mediakentistä luvussa 2.2.3. Käyn läpi tarkemmin sitä, millaisia piirteitä näiden maiden medioista on löydettävissä. Molempiin maihin liittyy tiettyjä historiallisia, sosiaalisia ja poliittisia piirteitä, jotka vaikuttavat median käyttäytymiseen ja näin ollen myös siihen uutisointiin, jota tulen tässä tutkielmassa tarkastelemaan.

2.2.1 Poliitikkojen julkisuuden ja yksityisyyden raja mediassa

Poliitikot tarvitsevat mediaa saadakseen itselleen ja ajamilleen asioille julkisuutta, jotta nämä tavoittaisivat myös äänestäjät. Johtajuuskuva ei muodostu vain poliittisten tekojen ja ajatusten varaan, vaan median henkilöitymisen myötä uutisointi pureutuu myös poliitikon persoonaan ja ulkoisiin ominaisuuksiin. Uutisissa poliitikot esittelevät parisuhdettaan, puhuvat harrastuksistaan ja muilla tavoin tuovat esille asioita itsestään, jotka eivät suoraan liity heidän poliittiseen uraansa tai siihen mitä asiaa he tai heidän puolueensa ajaa. Sanna Marin oli pääministerikaudellaan poikkeuksellisen voimakkaasti esillä sosiaalisessa mediassa sekä yleisön kiinnostuksen, että oman toimintansa vuoksi. Hän toi itseään tarkoituksellisesti esille sosiaalisessa mediassa nuorekkaana, ja esiintyi toistuvasti myös julkisuuden henkilöiden kanssa. Isotaluksen (2017) mukaan useimmiten poliitikot tuovat juuri tällä tavalla itse esille yksityisyyttään ja tekevät yhteistyötä median kanssa. Ajoittain media kuitenkin paljastaa jotain, mitä poliitikko ei olisi halunnut julkisuuteen, jolloin puhutaan poliittisesta skandaalista. (Isotalus 2017, 86-87.) Skandaalit ovat medioituneita tapahtumia, jossa media tuo julkisuuteen jonkinlaisen normirikkomuksen, joka aiheuttaa paheksuntaa, (Herkman & Koivukoski 2023). Poliittisia skandaaleja on olemassa monenlaisia, jotka voidaan kategorisoida liittyvän esimerkiksi korrupioon tai häirintään. (Pollack, Allern, Kantola & Ostern 2018.) Skandaaliksi myös Sanna Marinin juhlintavideoiden ja korona-ajan juhlintaa voidaan kutsua, sillä ne eivät olleet Marinin itsensä julkisuuteen tuomia asioita vaan

päinvastoin. Marinin skandaali ei kuitenkaan sovi täysin esimerkiksi perinteisiin skandaalintutkimuksessa luotuihin skandaalin määritelmiin. Herkman ja Koivukoski (2023) esittelevät artikkelissaan John B. Thompsonin (2000) erottelemat kolme skandaalin päätyyppiä, jotka ovat valta- talous- ja seksiskandaalit, (Herkman & Koivukoski 2023). Sanna Marinin kohdalla käyttäisin mieluiten termiä juhlintaskandaali, vaikka tästä määrittelystä ei tutkimuksesta löydykään. Kuitenkin kun esimerkiksi kirjoittaa hakukone Googleen ”partyng scandal” koskevat lähes kaikki tuloksista Sanna Marina.

Länsimaisissa medioissa on ollut nähtävissä viimeisten vuosikymmenten aikana ilmiö, että poliitikkoihin ja heidän tekemisiinsä suhtaudutaan koko ajan kriittisemmin, (Hallin & Mansini 2004, 3). Tutkimukset ovat osoittaneet, että on olemassa näyttöä myös siitä, että poliitikkojen yksityiselämään keskittyminen mediassa on yleistynyt. Tutkimuksia on kuitenkin tehty hyvin erilaisista lähtökohdista, ja myös päinvastaisia tuloksia on saatu. Ilmiön esiintyminen ei ole kansainvälistä, vaan sen muodot, kasvu ja kasvun nopeus vaihtelevat maiden välillä, (Isotalus 2017, 85). Suomen kohdalla systemaattista tutkimusta poliitikkojen yksityiselämän uutisoinnista ei juuri ole, (Isotalus 2017, 93).

Erkki Karvonen (2008) tarkastelee artikkelissaan poliitikkojen yksityisen elämän esilletuontia mediassa. Yhdysvalloissa poliitikkojen yksityisasiosta ei vielä ennen 1980-lukua uutisoitu, vaikka toimittajat olivatkin olleet tietoisia esimerkiksi Yhdysvaltojen presidentti John F. Kennedyn salasuhteista. Ensimmäiset poliittiset skandaalit, joissa poliitikkojen yksityiselämään kajottiin vastoin näiden tahtoa, olivat kuitenkin juuri syrjähyppyjen paljastuksia. Näistä kuuluisimpana vuonna 1987 presidenttiehdokkaaksi pyrkineen Gary Hartin syrjähyppyn paljastaminen mediassa ja presidentti Clintonin ja Monica Lewinskyn suhteen käsittely mediassa vuonna 1998. Yhdysvaltojen tapaan Suomen mediakenttä muuttui kriittisemmäksi poliitikkoja kohtaan 1980-luvulla. Yksi merkittävä tekijä poliitikkojen yksityiselämän tarkemman syynäyksen aloittamisessa oli presidentti Urho Kekkosen sairauden piilottelu, jonka Helsingin Sanomien toimittajat toivat julkisuuteen Tamminiemen pesänjakajat - paljastuskirjan muodossa vuonna 1981. (Karvonen 2008, 33-34.)

Karvonen kokee, että sittemmin yksityisyyselämään kajoamisessa on menty mediassa liian pitkälle. Karvonen kritisoi mediakentän sensaatiohakuisuutta ja nostaa esille etenkin sen, kuinka ’laatumediat’ saavat tekosyyn tirkistellä poliitikkojen yksityisyyselämää vetoamalla median asemaan vallan vahtikoirana. Kaikki korkean poliitikon tekemiset kuuluvat julkisen tarkkailun piiriin. Näin myös perinteisesti hyvin arvostettuina pidetyillä medioilla on mahdollisuus julkaista uutisia, joita

viihdejulkusten kohdalla pidettäisiin turhanpäiväisinä. (Karvonen 2008, 31.) Karvosen näkemys tulee lähes viidentoista vuoden takaa, ja tänä päivänä hänen kuvailemansa ilmiö, josta hän puhuu läpi artikkelinsa "tirkistelynä" on hyvin tavallista. Voidaan kuitenkin tuoda esille myös se, ettei medioiden halu tirkistelyyn ole nykyisessä mediakentässä ainoa syy uutisoida poliittisista skandaaleista. Digitalisaatio on tehnyt mediakentästä hyvin kilpailullisen, ja pakottaa mediatalojen seuraavan sitä, mitä muut uutisoivat. Karvosen kuvailemien 'laatumedioidenkin' on julkaistava uutinen aiheesta, joka on lähtöisin iltapäivälehdiltä, jos se on saanut aikaan laajaa yhteiskunnallista keskustelua sosiaalisessa mediassa. Myös Sanna Marinin tapauksessa juhlinta uutisen toi julki Iltalehti, mutta sen saama huomio sai aikaan uutiskilpailun, johon medioilla ei ollut varaa olla liittymättä.

Digitalisaatiolla on ollut suuri rooli myös siinä, miksi skandaalien yleisyys on kasvanut entisestään. Huhut ja syytökset leviävät helposti sosiaalisessa mediassa ja ne tulevat julkisuuteen ilman journalistista päätösvaltaa. Silloin ne myös saattavat ajaa tiettyjen eettisten arvojen yli, joita journalistisessa prosessissa normaalisti käytettäisiin. (Pollack ym. 2018.) Digitalisaation isoimpia mullistuksia on yleisön roolin muuttuminen näkyvämmäksi kentällä, jossa kaikki päätösvalta on ennen ollut journalisteilla. Nykyään sosiaalinen media ja yleisö ovat isommassa roolissa siinä, mitä uutisiin lopulta päätyy. Uutismedia tarvitsee enevissä määrin yleisöä myös sisällönluojina samalla tavoin kuin sosiaalisen median alustojenkin sisältö on käyttäjien itsensä tuottamaa. (Malmelin & Villi 2017, 4.) Sanna Marinin juhlintavideot olivat sosiaalisesta mediasta vuotaneita yksityisiä videoita, jotka Iltalehti päätti julkaista. Tämä on siis esimerkki siitä, kuinka uutisten sisältö voidaan saada sosiaalisesta mediasta. Perinteisten medioiden päätettävissä on kuitenkin edelleen se, millä tavoin ja mistä näkökulmista nämä sosiaalisen median sisällöt tuodaan julki laajemman yleisön tietoisuuteen. Sanna Marinin skandaaliin liittyy siis myös nykyaikainen ulottuvuus siitä, että vaikka videoiden julkaiseminen laajemman yleisön tietoon oli median itsensä päätettävissä, olivat videot jo sitä ennen ehtineet levitä sosiaalisessa mediassa ja kasvattaa näkyvyyttä käyttäjien itsensä toimesta.

Poliitikkojen yksityiselämän tuomista mediaan on katsottu johtuvan myös yleisön kysynnästä. Olivier Driessens (2013) nostaa esiin Neil Gablerin (1998) käsityksen, jonka mukaan poliitikoista on tullut julkisuuden henkilöitä, koska yleisö ei saanut tarpeeksi irti viihde- ja urheilujulkiksista. Tämän kysynnän vuoksi mediat kääntyivät poliitikkojen puoleen, ja alkoivat kirjoittaa heistä muiden julkisten tapaan. (Driessens 2013, 7.) Siitä, miten ilmiö on kehittynyt sellaiseksi mitä se nyt on, on siis eriäviä näkemyksiä. Totta kuitenkin on, että ilmiö on olemassa ja Suomen johtavista

poliitikoista voidaan puhua viihdejulkikkeseen verrattavissa olevana julkisuuden henkilönä. Ainakin media ajoittain kohtelee heitä samalla tavalla. Vaikka kansainvälisesti katsottuna suomalaisten poliitikkojen voi katsoa pystyneen säilyttämään yksityisyytensä suhteellisen hyvin, (Isotalus 2017, 88), on poliittisten skandaalien kohdalla median käytösmallien eettisyys myös nostettu kyseenalaiseksi. Sanna Marinin juhlintatapauksessa uutisointi ei keskittynyt vain itse skandaaliin, vaan myös siihen, mikä oikeus medialla oli tuoda se esiin.

2.2.2 Sukupuolten erot politiikan uutisoinnissa

Politiikan uutisoinnissa naiset ovat edelleen naisia, eivätkä pääse asemaansaankaan karkuun tiettyjä olettamuksia, joita sukupuoliin liitetään. Eroja siinä, miten nais- ja miespoliitikoista on historiallisesti uutisoitu, on paljon. Kuten jo luvussa 2.1.1 kerroin, naispoliitikkojen kohdalla huomiota kiinnitetään usein miehiä enemmän henkilökohtaisen elämän asioihin ja esimerkiksi ulkonäköön. Diana Carlinin ja Kelly Winfrey (2009) tutkimuksessa Hillary Clintonin ja Sarah Palinin vuoden 2008 presidentinvaalikampanjoinnin uutisoinnissa kävi ilmi, kuinka vahvasti media nojasi stereotypioihin naispoliitikoista uutisoidessa. Tutkimuksessa hyödynnetään Rosabeth Moss Kanterin (1997) neljää yleistä stereotypiaa, joihin ammatilliset naiset usein jaetaan: seksiobjekti, äiti, lemmikki ja rautarouva. Sarah Palinin uutisoinnissa oli näkyvissä etenkin seksiobjektin ja äidin kategoriat. Ajoittain nämä toimivat Palinin hyväksi, ajoittain eivät. Palinia kuvailtiin usein seksikkääksi, vedettiin huomiota tämän kauneuskilpailuhistoriaan ja vaatetukseen. Etenkin kauneuskilpailuhistoria tuotiin esille hyvin kielteisenä seikkana. Välillä seksikkyyys kuitenkin rinnastettiin Clintonin "epäseksikkyyteen" tavalla, joka toimi Palinin eduksi. (Carlin & Winfrey 2009.)

Ulkonäköön keskittyminen on seikka, joka toistuu usein naispoliitikkojen uutisoinnin tutkimuksessa. Myös Suomessa tämä on ollut nähtävissä, ja esimerkiksi vuonna 2008 media kohahti silloisen SDP:n puheenjohtaja Jutta Urpilaisen verkkosukkahousuissa julkaistusta kuvasta. Iltalehdessä julkaistu kuva aiheutti paljon negatiivista huomiota, kaksi kolmasosaa kuvista uutisoivista artikkeleista nosti kuvien myötä kyseenalaiseksi Urpilaisen pätevyyden. (Isotalus 2017, 78-79.) Sanna Marinin kohdalla vaatetus on noussut uutisaiheeksi useamman kerran, ja Urpilaisen tapaus muistuttaa kuuluisaa Trendi-lehdessä vuonna 2020 julkaistua kuvaa Marinista, jossa tällä on päällään jakku ja kaulakoru, ilman aluspaitaa. Tällä kertaa uutisoinnissa ei kuitenkaan asetettu samalla tavalla pelkästään Marina vastaan, vaan myös puolustustavia näkemyksiä oli paljon.

Carlin ja Winfreyn tutkimuksessa Äiti-kategoria ajoi Palinin ahtaalle. Kyseenalaiseksi nousi se, kuinka Palin äitinä ehtii toimia poliitikkona. Huomiota kiinnitettiin myös siihen, kuinka hyvä äiti Palin on, sekä siihen, kuinka mahdollinen presidenttiys vaikuttaisi kielteisesti hänen lapsiinsa. Toisaalta omistautuneen vaimon ja äidin rooli toi hänelle myös myönteistä huomiota. (Carlin & Winfrey 2009.)

Carlinin ja Winfreyn tutkimuksessa Clintonin uutisoinnissa löytyy piirteitä lemmikki ja etenkin rautarouva kategorioista. Lemmikki tai Lapsi -kategoria viittaa naisen esittämiseen heikompana, miehen apua tarvitsevana sukupuolena. Clintonin kohdalla hänen aviomiehensä Bill Clinton tuotiin usein esille vaimonsa auttajana. Katteoria näyttöytyi myös sukupuolittuneina tunteiden ilmaisun kuvailuina. Rautarouva oli kuitenkin se stereotypia, joka Clintoniin pääosin liitettiin. Rautarouvana Clinton oli epäfeminiininen nainen, jota usein kuvailtiin esimerkiksi kylmäksi, uhkaavaksi ja laskelmoivaksi. Käytännössä asiat, joita ei kyseenalaistettu miespoliitikkojen kohdalla muuttuivat Rautarouvan tekeminä kielteisiksi. (Carlin & Winfrey 2009). Clintonin kohdalla liiallinen maskuliinisuus nähtiin kielteisenä ja Palinin kohdalla taas liiallinen feminiinisyys oli ajoittain ongelma. Naispoliitikkojen on siis tasapainoiltava näiden kahden määreen välillä. Heillä täytyy olla joitain perinteisiä maskuliinisia piirteitä ollakseen poliitikkoina uskottavia. He eivät kuitenkaan voi olla liian miehisiä, vaan heidän on säilytettävä feminiinisyytensä, tai he muuttuvat rautarouviksi. (Isotalus 2017, 67.)

Isotalus kirjoittaa vuonna 2017, että nykyään Suomessa toimittajat osaavat välttää sukupuolittunutta kirjoittamista, joskin siihen aika ajoin törmää. On kuitenkin olemassa tietynlainen käsitys siitä, millainen johtajan tulee olla, ja nämä kuvailut nostavat esiin miehisiä piirteitä. Naiset ovat siis edelleen poikkeus normista, joka poliitikkoihin liitetään. (Isotalus 2017, 68). Johanna Mäkelän (2018) mukaan naispoliitikot ovat onnistuneet myös käyttämään naiseutta julkisuudessa hyväkseen. Naiset ovat erottuneet usein positiivisella tavalla miesten joukosta, mikä on luonut uralle hyvää nostetta. Ajoittain naiset myös toimivat puolueissa tietynlaisina imagon uudistajina ja puhdistajina, mikä osiltaan tyypistää naiset koristeiksi. (Mäkelä 2018, 59.)

Tuoreempaa uutisten tutkimusta tietoa löytyy esimerkiksi Loes Aalderingin ja Daphne Joanna van der Pasin (2020) tutkimuksesta, joka käsittelee sukupuolesta johtuvia ennakkoluuloja poliittisten johtajien uutisoinnissa. Tutkimuksessa käy ilmi muun muassa se, että miespoliitikoista tuodaan uutisteksteissä useammin esille heidän johtajuuttaan ja kykyään johtaa kuin naispoliitikoilla. Tutkijoiden alkuoletuksesta poiketen myös luotettavuuden ja vuorovaikutustaitojen uutisoinnin

osalta miehet ovat naisia useammin edustettuina. Tutkimuksessa myös huomattiin, että erot sukupuolten välillä uutisoidussa näkyivät etenkin silloin, kun näistä ominaisuuksista kerrottiin myönteisessä valossa. Miehet olivat siis yliedustettuina silloin kun heidän johtajuuttaan, luotettavuuttaan tai vuorovaikutustaitojaan keuhuttiin. Siinä, kuinka johdonmukaisina poliitikkoja pidettiin ei löytynyt eroja sukupuolten välillä. (Aalderling & van der Pas 2020, 926-927).

Carole Elliot ja Valerie Stead (2022) nostivat esiin kolme ristiriitaa (dialektiikkaa), joita lehdistön tavasta kuvata naisjohtajia löytyy. Ensimmäinen näistä on naiset johtajina ja naiset naisellisina. Tämä usein naisille myönteisessä valossa esitetty ristiriita korostaa sitä, kuinka naisjohtajien naisellisuus on myönteinen piirre, johon miesjohtajat eivät pysty. Se kuitenkin kompastuu siihen, kuinka naisellisuudesta usein muodostuu naisjohtajan kaikkein tärkein piirre, jolloin muut saavutukset jäävät taka-alalle tai huomiotta. Toinen ristiriita on naiset uskottavina johtajina ja naisten uskottavuuden puute. Tässä naisjohtajien oletetaan omaavan tiettyjä maskuliinisia piirteitä ja kykyjä, jotka tuovat heille uskottavuutta. Samaan aikaan, kun heidän kuvaillaan omaavan tätä maskuliinisuutta, tuodaan kuitenkin yhtä aikaa esille epäilyksiä siitä, etteivät naisjohtajat kykene ylläpitämään sitä maskuliinisuutta, vaan että jotkin stereotyyppisesti feminiiniset piirteet kuten tunteellisuus tai heikkous astuvat johtajuuden tielle. Kolmas ristiriita on naiset uhreina ja naiset omina pahimpina vihollisinaan. Tässä ristiriidassa on kyse tavasta kuvata naisia yhtä aikaa sukupuolittuneiden olettamuksien ja asenteiden uhreina sekä niiden mukaan toimivina ja niitä vahvistavina. Vaikka uutisten näkökulma olisikin ollut kiinnittää huomiota naisjohtajien kohtaamaan epäreiluun kohteluun, ne kuitenkin sijoittivat naiset viattoman uhrin rooliin. Naiseus siis aiheutti naisjohtajien kohtaamat vastoinkäymiset. (Elliot & Stead 2022.)

Elliotin ja Steadin tutkimus ei keskittynyt naispoliitikkoihin, vaan yleisesti naisiin johtajarooleissa, esimerkiksi yrityksen pomona. Se kuitenkin valaisee sitä, kuinka lehdistön joskus jalotkin pyrkimykset lisätä tasa-arvoa korostamalla naisjohtajien naiseutta, tai kiinnittää huomiota naisiin kohdistuvaan epäreiluun kohteluun, onnistuvatkin lopulta ylläpitämään vanhoja asenteita. Uskon, että ajoittain myös Sanna Marinin kohdalla huomion liiallinen kiinnittäminen hänen naiseuteensa on saattanut toimia aiottua tarkoitusta vastaan.

2.2.3 Yhdysvaltojen ja Suomen mediakenttä

Tutkittaessa jonkun tietyn maan mediaa, saatetaan löydykset esittää universaaleina, ottamatta huomioon sitä, millaisia eroa eri maiden medioilla on. Aiemmassa tutkimuksessa minulla on kuitenkin täysin syystä edustettuna eniten Yhdysvalloissa sekä Suomessa tehtyä tutkimusta, sillä se on tämän tutkimuksen kannalta kaikkein olennaisinta. Suomen ja Yhdysvaltojen mediakentässä on paljon eroja, vaikka Suomen media onkin ottanut vaikutteita anglosaksisista, eli englannin kieltä puhuvista, maista etenkin kun puhutaan poliitikkojen yksityisyyden uutisoinnista, (Karvonen 2008.)

Daniel Hallin ja Paolo Mancini (2004) esittelivät kirjassaan kolme mediasysteemiä, mihin eri maiden mediat asettuvat. Suomi lukeutuu kirjassa Pohjois- ja Keski-Eurooppalaiseen demokraattis-korporatiiviseen malliin. Tässä mallissa lehdistö on vahvasti rinnastanut itseään politiikkaan, niin että esimerkiksi tietty lehti on julistautunut tietyn puolueen tai muun sosiaalisen jaoston kannattajaksi. Tämä jaottelu on nykyään hälvennyttä etenkin poliittisen kannanoton kohdalla, eikä Suomessa enää toimita näin. Se on kuitenkin seikka, joka on ollut luomassa meidän nykyistä mediamaisemaamme. Tämän mediasysteemin maissa on myös ollut olemassa vahva näkemys journalistisesta osaamisesta, eikä journalistisesta autonomiasta ole suostuttu tinkimään. (Hallin & Mancini 2004, 145.) Tämän mallin maat olivat myös ensimmäisiä, joissa lehdistön vapaus kehitettiin. Maissa on pidetty erityisen tärkeänä median roolia neljäntänä valtion mahtina, jonka tehtävä on tiedottaa kansaa päättäjien toiminnasta. (Hallin & Mancini 2004, 145-146.) Maita yhdistää myös korkea elintaso, ja ne ovat usein jollain tavalla sosialistisia, mikä on vaikuttanut siihen, millaisiksi lehdistön markkinat ovat maissa muodostuneet, (Hallin & Mancini 2004, 197).

Lähes kaikissa tämän mallin maissa lehdistö saa myös valtion määräämää rahoitusta, esimerkiksi verotuksen muodossa, (Hallin & Mancini 2004, 161). Suomi luonnollisesti lukeutuu tähän. Näissä maissa on siis muodostunut yleisradioyhtiöt, jotka ovat valtion rahoittamia, mutta politiikkaan sitautumattomia. (Hallin & Mancini 2004, 167-168.) Lehdistön arvo yhteiskunnassa on siis nähty niin merkittävänä, että sitä tulee suojella rahoituksella. Joukkoviestimet ovat kuitenkin pitäneet tiukasti kiinni lehdistön vapaudesta, eikä rahoituksella ole voitu vaikuttaa journalistiseen päätöksentekoon. Demokraattis-korporatiivisen mallin maita yhdistääkin lehdistön vapaus, mutta myös sen tarkka sääntely. Joukkoviestimet siis noudattavat näissä maissa tiettyjä ohjeita. (Hallin & Mancini 2004, 162-163.) Suomessa nämä ovat Julkisen sanan neuvoston ylläpitämät journalistin ohjeet, joita suurin osa suomalaisista lehdistä on sitoutunut noudattamaan.

Yhdysvallat sijoittuvat Hallinin ja Mancinin kirjassa Pohjois-Atlantilaiseen liberaaliin mediasysteemiin. Tämän mallin maat erottuvat etenkin vahvan ja nopeasti syntyneen kaupallisen lehdistön vuoksi. Muut sanomalehtien muodot ovat Yhdysvalloissa hyvin vähäisiä. (Hallin & Mancini 2004, 202.) Lehdet olivat alusta asti itsenäisiä ja kaupallisia, eivätkä sitoutuneet tietyn puoluekannan taakse. Suurin osa Yhdysvaltojen lehdistä kategoroi itsensä poliittisesti neutraaleiksi. (Hallin & Mancini 2004, 207.) Poliittinen neutraalius ei kuitenkaan tarkoita, että maiden lehdistöillä ei olisi minkäänlaista arvopohjaa, pikemminkin päinvastoin. Yleensä uutisoinnissa on suosittu näkökulmia, jotka viehättävät etenkin valkoisia hyvätulaisia miehiä, jotka ovat myös mainostajien suosima kohde. Poliittisella neutraaliudella lehdistöt ovat vain ilmoittaneet eroavansa perinteisistä valtion muodostamista poliittisista mahdeista. (Hallin & Mancini 2004, 210.) Muun muassa maantieteelliset erot vaikuttavat Yhdysvaltojen sanomalehtien arvopohjaan, ja eri alueilla uutisoidaan aiheista eri näkökulmista. Esimerkiksi uskonnollisilla alueilla toimivien lehtien uutisointi seksuaalivähemmistöistä on erilaista kuin toisessa osassa maata. (Hallin & Mancini 2004, 209).

Lehdistön poliittisuus on kuitenkin Yhdysvalloissa kokenut Hallinin ja Mancinin kirjan jälkeen mullistuksia. Kun Yhdysvallat valitsi vuonna 2016 presidentiksi Donald Trumpin kasvoi maan kahtiajakoisuus ennennäkemättömiin mittoihin. Polarisatio ajoi myös tietyt lehdet vahvasti joko republikaanien tai demokraattien taakse, ja loi vastakkainasettelua niiden välille. Tämä on vahvasti nähtävissä myös oman aineistoni medioissa. Washington Postin vuonna 2018 julkaistun artikkelin mukaan CNN:n ja Fox Newsin välinen kiista on kasvanut merkittävästi Trumpin aikakaudella, kun molemmat mediat ovat ajautuneet polarisoituneessa maassa vahvemmin poliittisen suuntauksen taakse. CNN edustaa vahvemmin Yhdysvaltojen mittarilla vasemmistolaisia arvoja ja Fox News taas on jyrkän oikeistolainen. Nämä lehdet usein uutisoivat toistensa virheistä tai valheellisuudesta. (Farhi 2018.) Vaikka Yhdysvalloissa lehdistö on hyvin vapaa, eikä ole sitoutunut Suomen tavoin tiettyyn ohjenuoraan, on esimerkiksi The New York Timesilla oma ohjeistuksensa, joita työntekijöiden täytyy noudattaa. The New York Times vetää ohjeistuksessaan jyrkän rajan noudattaen poliittista puolueettomuutta. (New York Times Ethical journalismi.)

Poliittinen polarisaatio on vaikuttanut siihen, mitä Yhdysvalloissa pidetään totuutena. Tilastot ja faktat nähdään ajoittain vain oman agendan palvelijoina, eikä niiden puolueettomuuteen luoteta, vaikkei niitä tuottava taho olisi minkään poliittisen ideologian kannattaja. Liberaaleilla ja konservatiiveilla tuntuu oleva omat tilastonsa ja faktansa, joista ammentaa. (Vihma 2018, 43.) Yhdysvalloissa on siis ollut helppoa ujuttaa media tähän samaan ansaan. Jos media uutisoi aiheista tai näkökulmista joiden

voi nähdä sopivan konservatiiviseen ideologiaan, on se konservatiivinen media, joka ammentaa uutisensa näistä konservatiivien faktoista. Ja sama toisin päin. Antto Vihma (2018) kirjoittaa myös siitä asemasta, johon Trump mediat kampanjoidessaan ajoi. Sen sijaan että tämä olisi käyttänyt tuttuja poliitikkojen keinoja, hän teki jotain uutta. Poliitikot ovat varmasti aina valehdelleet, mutta tapa jolla Trump sen teki oli ennenkuulumatonta: se ei ollut harkittua vaan kuten Vihma sitä kuvailee, paskapuhetta. Hän esitti julkisesti väittämiä, jotka olivat epätosia, mutta niiden valheellisuudesta uutisoiminen teki mediasta vain Trumpin paskapuheen kohteen. (Vihma 2018, 80.)

Trump on ollut myös iso vaikuttaja siinä, kuinka paljon lehdistöön luotetaan. Trumpin lanseeraama "Fake News" kampanja kiihdytti jo 1970-luvulla nähtävissä ollutta heikentyvää luottamusta mediaa kohtaan Yhdysvalloissa. (Mourão, Thorson, Chen & Tham 2018, 2). Vasemmistolaisiin, liberaalimpiin arvoihin uskovat amerikkalaiset luottavat mediaan enemmän ja lukevat enemmän valtavirtamedioita, kuin konservatiivisia arvoja omaavat kansalaiset. Etenkin Trumpin kannattajien luottamus mediaa kohtaan on ollut selvässä yhteydessä tämän mediakriittisen retoriikan kanssa. (Mourão ym. 2018, 9). Suomessa luottamus uutisiin on ollut historiallisesti korkealla. Vuoden 2023 Reuters-instituutin Uutismedia verkossa -raportissa kerrotaan, että luottamus uutisia kohtaan on Suomessa ollut koko raportin mittaushistorian ajan yleisempää kuin muissa maissa. Sitä se oli myös vuonna 2023, jolloin suomalaisten luottamus mediaa kohtaan oli kaikista mukana olleista maista korkein. Syinä tähän on katsottu olevan esimerkiksi se, että suomalaiseen kulttuuriin liittyy ylipäättään muita maita vahvempi luotto instituutioihin. Myös Julkisen sanan neuvoston vahva asema ja viestimien poliittinen sitoutumattomuus sekä se etteivät ne Yhdysvaltojen tapaan nokittele tai arvostele toisiaan, on vaikuttavia tekijöitä luotettavuudessa. (Reunanen, Alanne, Huovinen, Järvi, Nevalainen, Puolimatka & Vehkasalo 2023, 38-39.)

Vaikka suomalaisten luotto uutismediaa kohtaan on historiallisesti ollut hyvin korkealla, on se saanut lähivuosina myös uusia piirteitä. Rappeutunut luottamus mediaa kohtaan ei ole yksinään Yhdysvalloissa tapahtuva asia, vaan nykyään hyvin kansainvälinen ilmiö. Vaikka Suomen kohdalla luottamus mediaa kohtaan ei ole heikentynyt merkittävästi, on tämä ajatusmaailma saapunut myös tänne. Luottamuksessa mediaa kohtaan on ollut näkyvissä eriytymistä. Kun kansalaisten arvoissa on entistä jyrkempiä vastakkainasetteluja, siirtyvät nämä myös mielipiteisiin uutismedioista. Suomessa tämä on kuitenkin ollut maltillisempaa suhteessa esimerkiksi juuri Yhdysvaltoihin. (Ojala & Matikainen 2022.)

3 AINEISTON KERUU JA TUTKIMUSMENETELMÄ

3.1 Aineisto

Aloitin aineiston kokoamisen tarkastelemalla yhdysvaltalaisia medioita, ja heidän uutisointiaan Sanna Marinin juhlinnasta. Yhdysvalloista en löytänyt uutisointia muusta kuin juhlintavideoihin liittyvään juhlintaan ja korona-ajan rajoituksia rikkovaan juhlintaan. Tämän vuoksi rajasin näkökulmani keskittymään näihin kahteen juhlintatapaukseen. Yhdysvallat valikoituvat tarkasteluni kohteeksi, sillä maan media ja sen näkyvyys on hyvin kansainvälistä. Oletin myös, että Yhdysvaltojen mediakentän lähtökohdat eroaisivat Suomesta esimerkiksi jotakin Euroopan valtiota enemmän. Tutkielman laajuuden vuoksi en voinut myöskään ottaa enempää kuin kahta maata tarkasteluun.

Aineistoni koostuu yhteensä 45 verkossa julkaistusta uutisesta tai uutisanalyysistä viidestä eri suomalaisesta ja yhdysvaltalaisesta mediasta. Nämä ovat Yle, Iltalehti, The New York Times, Fox News ja CNN. Aineistoni 45 artikkelia eivät jakaudu tasan medioiden kesken, vaan suomalaisten medioiden kohdalla aiheesta uutisoitiin luonnollisesti huomattavasti enemmän. Yleltä artikkeleita on 12, Iltalehdeltä 17, The New York Timesilta neljä, Fox Newsilta seitsemän ja CNN:ltä viisi.

Vaikka Yhdysvalloilta aineistoa on saatavilla huomattavasti vähemmän, en koe sen varsinaisesti vaikuttavan siihen, mitä tällä tutkimuksella haen. Haluan tarkastella, kuinka eri medioiden kuvaus juhlinnasta luo Sanna Marinin johtajuuskuvaa, ja nämä artikkelit ovat ne, jotka sen luovat. Se, etteivät Yhdysvallat ole uutisoineet aiheesta yhtä laajasti kuin Suomessa ei tarkoita, etteikö julkaistujen artikkeleiden pohjalta voisi tehdä päätelmiä. Tämä myös tarkoittaa, että analysoin aineistoa hieman eri

lähtökohdista. Voin tehdä enemmän yleisiä olettamuksia jo esimerkiksi muutamasta yhdysvaltalaismedioissa toistuvasta sanavalinnasta, kun taas suomalaisten kohdalla niitä tarvitaan enemmän. Se ei tee havainnoista heikompia, vaan erilaisia.

Olen nimennyt aineistoni uutiset julkaisumedian ja julkaisuajankohdan mukaan. Aineistojen edellä on etuliite YLE, IL, NYT, FOX tai CNN, ja ne on merkitty numeroin kronologisesti sen mukaan, milloin uutiset on julkaistu. Esimerkiksi ensimmäinen Yleltä julkaistu uutinen on nimetty YLE1 ja viides Fox Newsin julkaisema uutinen on nimetty FOX5. Tämä mahdollistaa ja helpottaa analyysissä havainnollistavien lainausten noston tekstin mukaan.

Käyn seuraavaksi tarkemmin läpi sitä, kuinka päädyin valitsemaan juuri nämä mediat luvussa 3.1.1. Sen jälkeen käyn vielä erikseen läpi sitä prosessia, jonka tein rajatessani artikkeleita luvussa 3.1.2.

3.1.1 Uutismedioiden valinta

Aloitin aineiston keruun yhdysvaltalaismedioista. Ensimmäiseksi tarkasteluni kohteeksi valikoitui sanomalehti The New York Times. Sen levikki on Yhdysvaltojen sanomalehdistä toiseksi suurin. Kaikkein suurin on Wall Street Journalilla. (Statista.com 2024). Koen, että journalistisen sisällön ja yhteiskunnallisen merkittävyyden osalta nämä kaksi mediaa muistuttavat toisiaan paljon, eikä kahden sanomalehden tuominen osaksi tutkimusta olisi palvellut sen tarkoitusta. Päätin valita näistä kahdesta The New York Timesin, sillä se oli itselle henkilökohtaisesti tutumpi.

Koska tarkastelen vain verkkosisältöä, lähdin tutkimaan, mitkä yhdysvaltalaiset mediat keräävät eniten kävijöitä sivuillaan. Journalismiin ja lehdistöön keskittyvän Press Gazetten (2024) julkaiseman tilaston mukaan The New York Times nousi tällä listalla ensimmäiselle sijalle. Sen jälkeen toiseksi käydyin sivusto oli CNN, eli Cable News Network. (Majid 2024.) CNN tosin tunnetaan hyvin vakiintuneesti lyhenteellään, jota tulen tässäkin tutkielmassa käyttämään. CNN on alkujaan televisioon keskittyvä uutismedia, mutta tuottaa nykyään laajasti verkkosisältöä. CNN eroaa asemaltaan The New York Timesista, jonka katsotaan olevan hyvin arvokkaassa asemassa oleva perinteinen media.

Listauksella neljännellä sijalla verkkokävijöissä oli Fox News. Kolmannelle sijalle ylsi MSN eli Microsoft Network, joka ei ole kuitenkaan uutismedia, vaan laajempi

internet-palveluiden tarjoaja. Fox News herätti kiinnostukseni kävijämäärien lisäksi myös siinä, että se tuli tunnetuksi Trumpin suosimana uutiskanavana. Halusin valita erilaisia sivustoja, ja Fox News erosi edeltäjistään juuri sen arvopohjan vuoksi. Laajempi tarkastelu myös osoitti selkeän vastakkain asettelun Fox Newsin ja CNN:n välillä, jota kävin jo tarkemmin läpi luvussa 2.2.3. Se tuo mielestäni mielenkiintoisen lisän aineiston tarkasteluun.

Suomalaismedioista valitsin valtakunnallisesti merkittävät Ylen ja Iltalehden. Valinta ei kuitenkaan ollut yksiselitteinen, vaan siihen kului yhdysvaltalaismedioita enemmän aikaa. Aluksi tarkoitukseni oli valita kolme mediaa Suomesta ja kolme Yhdysvalloista, kävi kuitenkin ilmi, että koska aineistoa oli saatavilla Suomesta niin suhteettoman paljon enemmän kuin Yhdysvalloista, oli lopulta järkevämpää pitäytyä kahdessa. Halusin kuitenkin kaksi erityylistä mediaa samaan tapaan kuin Yhdysvaltojen kohdalla. Ylellä on tietty asema arvostettuna laadukasta journalismia tuottavana uutismediana. Toinen tällaisessa asemassa oleva uutismedia Suomessa on Helsingin Sanomat, jota myös harkitsin. Tein valinnan näiden väliltä kuitenkin verkkokävijämäärien mukaan samoin kuin Yhdysvaltojen kohdalla, jossa korkeammalle sijalle, eli kolmanneksi nousi Yle. (Media Metrics Finland 2024.)

Kärkisijoilla samassa listauksessa oli Iltalehti ja Ilta-Sanomat. Tarkasteluhetkellä Iltalehti oli ensimmäisenä, mutta ero ei ollut suuri. (Media Metrics Finland 2024.) Iltapäivälehdet eroavat Ylestä sekä sisällöltään että asemaltaan, joten ne näin ollen sopivat kriteereihini. Iltalehdellä on kuitenkin oman tutkimukseni kannalta arvokas asema myös siksi, että se oli ensimmäinen media, joka julkaisi Sanna Marinin juhlintavideot. Siksi valintani kohdistui Iltalehteen.

3.1.2 Artikkeleiden rajaus

Aineistoni artikkelit koostuvat tekstisisällöstä, joita medioiden verkkosivuilta löytyy. Mukana on sekä uutisia että toimittajien mielipidetekstejä, joita eri medioissa nimitetään vähän eri tavalla. Suomen medioista karsin pois artikkelia, jotka eivät käsitelleet keskeisesti Sanna Marinia, vaan raportoivat esimerkiksi sitä, kuinka puolue tai yksittäinen poliitikko on vastannut Marinista levinneisiin videoihin. Jätin pois myös uutiset, joissa joku asiantuntija arvioi jotain yksittäistä osaa Marinin videoista, kuten esimerkiksi fonetiikan osaaja, joka tulkitsee sitä, puhutaanko videolla "jauhojengistä". Minua kiinnosti, mitä mediat kirjoittavat ja kuinka he kuvailevat juuri Marinia ja hänen juhlintaansa. Tämä rajaus myös auttoi karsimaan hyvin laajaa määrää ainestoa.

Käytin aineiston supistamisen keinona suomalaisissa artikkeleissa myös aikarajausta. Koronajuhlinnan uutisoinnin kohdalla tätä en tehnyt, joskin jätin siitäkin pois aiemman mukaan uutiset, joissa esimerkiksi joku ulkopuolinen antaa mielipiteensä asiasta ja jotka eivät koskeneet suoraan juhlimesta. Sen sijaan juhlintavideoiden uutisoinnissa käytin rajausta ajalta 17.8.–24.8.2022. Se käsittää siis ensimmäisen viikon uutisista videoiden julkaisun jälkeen. Tein aikarajauksen, sillä aineistojen määrä olisi muuten kasvanut liian suureksi. Viikko oli myös sopiva aika sen vuoksi, että sen aikana ehdittiin käsitellä videoita seurannut huumaustestaus, sekä sen tulos.

Yhdysvaltalaismedioissa en kokenut tarpeelliseksi tehdä suurempia rajauksia aineistoon, sillä uutisointia oli siellä luonnollisesti paljon vähemmän. Otin aineistooni mukaan kaikki uutiset, mitä aiheesta löytyi. Tällä perusteella näiden aineistojen Sanna Marinin juhlintavideoista kertovien uutisten julkaisuajaksi muodostui 18.8.–30.8.2022. En ottanut mukaan kuitenkaan muuta kuin tekstisisältöjä samoin kuin suomalaismedioiden kohdalla. Fox Newsillä ja CNN:llä olisi ollut aiheesta myös audiovisuaalista sisältöä. Korona-ajan juhlinnan uutisointia oli jokaiselta yhdysvaltalaiselta medialta yhden uutisen verran. Kaikilla medioilla löytyi uutisia, jotka oli julkaistu paljon elokuun 2022 juhlintauutisointia myöhemmin, jossa aiheeseen viitattiin. Esimerkiksi uutisoidessa Nato-aiheista tai Suomen eduskuntavaaleista, Sanna Marin mainittaessa saatettiin viitata juhlintaan. En kuitenkaan ottanut näitä mukaan, sillä juhlinta ei ollut uutisten pääpointti, ja ne olisivat olleet liian erilaisia suomalaisaineistoihin nähden.

3.2 Diskurssin käsite

Diskurssi on käsitteenä dynaaminen, eli se saattaa saada erilaisia merkityksiä eri tilanteen ja esimerkiksi eri tieteenalojen välillä, (Pietikäinen & Mäntynen 2019, 27). Yhteistä kaikille diskurssin käsitettä käyttäville tutkimusaloille ja tutkijoille on, että kieli nähdään todellisuutta rakentavana resurssina ja sosiaalisena toimintana, mitä voidaan käyttää monin eri tavoin ja seurauksin. Koska käsitettä ei voi tämän tyhjentävämmin määrittellä, on tutkimuksissa syytä selventää, mitä käsitteellä sen kontekstissa tarkoitetaan. (Pietikäinen & Mäntynen 2019, 34.)

Tässä tutkielmassa muodostin diskurssini niiden kielellisten ilmaisujen myötä, joita havaitsin Sanna Marinin juhlintauutisoinnista keräämäni aineistoa tarkastellessani. Omat diskurssini muodostuvat laajemmista kokonaisuuksista, joita aineistosta on erotettavissa. Kytken siis diskurssiksi nimeämäni kokonaisuudet laajempaan kontekstiin, jonka sisällä käyn tarkemmin läpi yksittäisiä sanavalintoja ja kielen keinoja, joiden vaikutusta sitten analysoin. Diskurssi voi tarkoittaa muun muassa puhuttua, kirjoitettua tai viitottua kielenkäyttöä, (Pietikäinen & Mäntynen 2019, 31). Tässä tutkielmassa pyrin tunnistamaan diskursseja kirjoitetun kielen tasolla.

Diskurssin käsitteeseen liittyy tietty kaksinaisuus, sillä siihen sisältyy sekä kielellinen että sosiaalinen merkitys. Diskursseilla siis on kirjallinen ilmiasu, mutta ne ovat myös osa yhteiskuntaa sosiaalisina käytänteinä, joilla on valtaa vaikuttaa siihen todellisuuteen, jota tarkastellaan. (Pietikäinen & Mäntynen 2019, 72). James Paul Gee (2010) erottelee diskurssin käsitteen kahteen, joista toinen on diskurssi isolla D:llä. Koska joissain kielissä, kuten englannin kielessä, diskurssi voi tarkoittaa yksinkertaisesti keskustelua, on tämä jaottelu joskus tarpeen. Tähän diskurssiin liittyy pelkän kielellisen ilmiasun lisäksi aina jotakin muuta. (Gee 2010, 34.) Tässä tutkielmassa tarkoitan diskurssilla nimenomaan tätä diskurssia isolla D:llä, eli diskurssi nähdään siis pelkkien sanojen lisäksi osana sosiaalista todellisuutta. Suomen kieliopin mukaan tulen kuitenkin kirjoittamaan sen pienellä. Gee määrittelee tämän diskurssin tarkoittavan kieltä yhdistettynä johonkin muuhun tekijään. Diskurssi tarkoittaa tapoja, joilla kieli, vuorovaikutus, ajattelutavat, uskomukset ja arvot yhdistyvät muodostamaan jonkin sosiaalisella tasolla tunnistettavan identiteetin. (Gee 2010, 29.)

Diskurssin lisäksi suomalaisessa diskurssin tutkimuksessa käytetään joskus myös käsitettä repertuaari. Repertuaari käsitteenä voi sopia etenkin tutkimukseen, jossa tarkastellaan arkisen kielenkäytön vaihtelevuutta. Diskurssi käsitteenä on kuten sanottua moniulotteisempi, mutta se sopii paremmin tutkimuksiin, joiden painopiste on ilmiöiden valtasuhteiden analyysissa, institutionaalisissa sosiaalisissa käytännöissä tai historiallisuuden tarkastelussa. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 34-35.) Omaan tutkielmaani soveltuu paremmin diskurssin käsite.

3.3 Diskurssianalyysi tutkimusmenetelmänä

Tutkimusmenetelmänä diskurssianalyysi on kielenkäytön ja muun merkityksiä välittävän toiminnan tutkimusta. Siinä analysoidaan yksityiskohtaisesti sitä, miten sosiaalista todellisuutta tuotetaan eri tilanteissa. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 232-233.) Diskurssianalyysi pyrkii lisäämään ymmärrystä kielen luonteesta muutenkin, kuin vain tietyn tutkimuksen kohteena olevan tapauksen osalta, (Pietikäinen & Mäntynen 2019, 227). Oma tutkimukseni siis pureutuu Sanna Marinin juhlinnan uutisointiin, mutta sen tavoitteena on tuottaa laajemminkin ymmärrystä siitä, kuinka eri mediat toimivat ja millaisia seurauksia ja todellisuuksia niissä käytetty kieli voi rakentaa. Voidaan siis sanoa, että tutkimuskohde toimii ikään kuin esimerkkinä laajemmasta todellisuudesta.

Diskurssien tutkiminen on laadullista, eli kvalitatiivista tutkimusta. Laadullisessa tutkimuksessa pyritään selittämään, kuvaamaan ja ymmärtämään ilmiöiden luonnetta, niiden ehtoja ja seurauksia sekä ihmisen ja yhteisöjen toimintaa. Laadullinen tutkimus siis eroaa määrällisestä tutkimuksesta eli kvantitatiivisesta tutkimuksesta sillä, ettei se tuota numeerista tietoa, vaan se tekee havaintoja ja etsii syy-seuraus-suhteita sekä niistä nousevia uusia ideoita ja käsitteitä. Laadullisessa tutkimuksessa siis tutkitaan ilmiöiden laatua. (Pietikäinen & Mäntyniemi 2019, 210).

Laadullisen tutkimuksen merkitykset ovat aina suhteessa kontekstiin, eli havainnot tehdään jonkin tietyn merkitysympäristön näkökulmasta. Konteksti korostuu etenkin diskurssien tutkimuksessa, sillä se on keskeinen osa tutkimuksen tieteellisiä lähtökohtia. (Pietikäinen & Mäntyniemi 2019, 212-213.) Diskurssien katsotaan yleisesti olevan yhteydessä konteksteihin. Se että kielenkäyttö voi olla moniulotteista riippuen tapahtumatilanteesta, ei diskurssien tutkimuksessa nähdä analyysia vaikeuttavana, vaan pikemminkin sitä rikastuttavana seikkana. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 36.) Diskurssianalyysissä tutkitaan kieltä ja sen käyttöä. Kieli on itsessään hyvin kontekstisidonnaista, sillä kukaan puhuja tai kirjoittaja ei kerro koskaan täydellisesti sitä mitä tarkoittaa. Jokaisen merkityksen avaaminen veisi liian kauan aikaa, joten kieltä käyttäessä täytyy luottaa siihen, että vastaanottaja ymmärtää kontekstin. (Gee 2010, 100.) Kieli koostuu aina myös sosiaalisista kielistä, jotka vaihtuvat kontekstin mukana. Eri joukolle ihmisiä saatetaan kertoa sama tarina erilaisin sanoin, riippuen tilanteen sosiaalisista säännöistä. (Gee 2010, 108.)

Arja Jokinen, Kirsti Juhila ja Eero Suoninen (2016) kirjoittavat siitä, kuinka diskurssianalyysi ei ole tutkimusmenetelmänä selvärajainen, vaan se sallii erilaisia menetelmällisiä sovelluksia ja tarkastelun painopisteitä. Diskurssianalyysi kuitenkin

rakentuu teoreettisista lähtöoletuksista. Diskurssianalyysiin sisältyy oletus siitä, että kielenkäytöllä on sosiaalista todellisuutta rakentava luonne. Se tarkoittaa, että kieltä käyttäessä me merkityksellistämme kohteet, joista puhumme tai kirjoitamme, eli konstruoinne ne. Diskurssianalyysin luonteelle on ominaista tuoda nämä konstruoinnit ilmeisiksi. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 26-27.) Kielenkäytöllä oletetaan olevan myös seurauksia tuottava luonne. Kielenkäytöllä on jokin tilannekohtainen funktio, joka voi olla tahaton tai tahallinen, joiden esiintuominen on osa analyysia. Kielenkäytöllä voi olla myös ideologisia seurauksia, mikä liittyy ajatukseen siitä, että kielellä ja diskursseilla on valtaa. Kielenkäytöllä voidaan esimerkiksi vahvistaa olemassa olevia oletuksia ja ajattelumalleja, vaikka niin ei tarkoitettaisi tehdä. Diskurssianalyysi voi tehdä nämä näkyviksi, mutta analyysi voi myös itsessään tuottaa seurauksia, joista tulee olla tietoinen. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 48-50.)

Diskurssianalyysiin kuuluu myös oletus merkityssystemien olemassaolosta. Merkityssystemejä on useita, ne ovat olemassa rinnakkain ja kilpailevat keskenään. Esimerkiksi nainen voi olla yhtä aikaa äiti, pääministeri, urheilun harrastaja, valkoihoinen, korkeasti koulutettu ja sanavalmis. Se kuinka nämä merkityssystemit, (joita voidaan niitäkin kutsua tutkimuksesta riippuen diskursseiksi), toimivat suhteessa toisiinsa ja toisiaan vastaan on osa sitä, mihin mielenkiinto analyysissa kohdistuu. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 32-25.) Merkityssystemien myös katsotaan olevan yhteydessä toimijoihin. Analyysissä keskitytään siihen, millaisia merkityssystemejä kielenkäytön taustalla on, ja kuinka ne eri tilanteissa vaikuttavat siihen. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 43-44.)

Jokisen, Juhilan ja Suonisen (2016) kirjan mukaan diskurssianalyysi ei ole ankaraa tiedettä, eikä siinä nousseilla tulkinnoilla ole universaalien faktan statusta. Diskurssianalyysissä tulokset ovat aina tulkintoja. Tästä huolimatta tutkimustuloksille on esitettävä todistusaineistoa. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 446.) Diskurssianalyysi ei siis ole itsessään yleistettävissä, mutta se ei tarkoita, etteikö siinä tehdyt havainnot vaatisi tieteellisten menetelmien avulla saatua näyttöä niiden vahvistamiseksi.

4 ANALYYSI

Analyysini lähtökohtana toimivat tutkimuskysymykseni, joita mukaillen lähdin tarkastelemaan aineistoja. Keskityin erityisesti siihen, kuinka Marinin toimintaa kuvaillaan, kuinka häntä itseään kuvaillaan ja mistä häntä syytetään, joiden myötä diskurssini muodostuivat.

Tutkimuskysymykseni olivat:

1. Millaisia diskursseja Sanna Marinin juhlinnan uutisoinnissa aktivoituu Suomen ja Yhdysvaltojen medioissa?
2. Millaisia eroavaisuuksia diskurssit paljastavat maiden luomista johtajuuskuvista?

Aloin siis etsiä aineistosta diskursseja noudattaen ensimmäistä kysymystäni. Toista kysymystä noudattaen tunnistin aineiston tekstistä diskursseja, joilla on yhteys siihen johtajuuskuvaan, joka Sanna Marinista muodostuu. Näistä lähtökohdista muodostui kolme diskurssia, jotka käyn seuraavaksi läpi. Nämä ovat 4.1 Syytösten diskurssi, 4.2 Juhlinnan diskurssi sekä 4.3 nuoren naisen diskurssi. Toisen kysymykseni mukaan pureuduin vielä tarkemmin siihen, kuinka eri medioiden väliset erot vaikuttivat johtajuuskuvan muodostumiseen. Tarkastelen siis tarkemmin medioiden taustalla olevia konteksteja, ja sitä millaisia eroja ne loivat diskursseissa luvussa 4.4.

4.1 Syytösten diskurssi

Lähdin tarkastelemaan aineistosta sitä, millä tavalla Mariniin kohdistuvia syytöksiä kuvaillaan medioiden toimesta. Keskityin käytökseen mikä medioiden kohdalla

koettiin joko suorasti tai epäsuorasti sopimattomana. Tässä diskurssissa suureen rooliin nousivat huumeet. Niiden epäilty käyttö nousi yhdeksi isoimmista Mariniin kohdistuvista syytöksistä. Julkisuuteen levinneistä juhlintavideoista lähti leviämään sosiaalisessa mediassa spekulatioita siitä, laulavatko videolla juhlivat henkilöt "jauhojengistä", viitaten huumausaineisiin. Tämän jälkeen monet, muun muassa silloin oppositiossa ollut perussuomalaisen puheenjohtaja Riikka Purra, vaativat Marina ottamaan huumetestin. Marin meni huumetestiin, jonka tulos oli negatiivinen.

Epäilystä huumeiden käytöstä kirjoitetaan uutisoinnissa eri tavoin. Keskityin tarkastelemaan tekstistä kohtia, jossa huumeiden käytöstä kirjoitetaan suoraan toimittajan toimesta. Suomalaisissa medioissa suurimmassa osassa tapauksia, jossa huumeet mainittiin, ne olivat joko suoria ja tai epäsuoria sitaatteja Marinilta itseltään. Tekstissä siis esimerkiksi sanottiin, että "Marin kiistää käyttäneensä huumeita." Minua itseäni kiinnosti kuitenkin ne ratkaisut, joita kirjoittajat tekivät kuvaillessa itse huumeiden käyttöä. Ylellä näitä tapauksia löytyi Iltalehteä enemmän, sillä jälkimmäinen kuvaili tapahtumat usein Marinin kautta. Kun Ylellä huumeiden käyttöä kuvailtiin, oltiin sanojen kanssa varovaisia, ja niissä käytettiin paljon lieventäviä ilmauksia.

Somessa leviävän tulkinnan mukaan videolla mainitaan "jauhojengi". Jauholla **saatetaan** arkikielessä **viitata** huumeisiin. (YLE5)

Moni **on** kuitenkin **kuullut**, että videolla **puhuttaisiin** "jauhojengistä", **minkä on tulkittu viittaavan** huumeiden käyttöön. (YLE8)

Yle kertoo sekä sen, että kyseessä on tulkinta, että sen, että tulkinta tulee jostain toimituksen ulkopuolelta. Kuten sanottu, Iltalehdeltä löytyy vähemmän näitä kirjoittajan itsensä tekemiä kuvailuja ilman Marinin kuvausta tilanteesta. Kuitenkin kun näin tapahtuu, myös Iltalehti käyttää lieventäviä ilmaisuja.

Videolla lauletaan yhdessä Petri Nygårdin Selvä päivä -kappaleen päälle ja yhden juhlijoista **on tulkittu** huutaneen "jauhojengi". (IL8)

Yhden tulkinnan mukaan kohuvideolla huudettiin "jauhojengi". (IL10)

Ensimmäisessä esimerkissä Iltalehti tekee selväksi, että kyseessä on tulkinta, mutta ei tuo ilmi sitä, mistä tämä tulkinta tulee. Se saa väitteen kuulostamaan varmemmalta kuin Ylen kohdalla, jossa ei voi jäädä epäselväksi, että toisenlaisiakin tulkintoja löytyy. Toinen esimerkki kuitenkin tuo ilmi sen, että tämä ei ole ainut tulkinta tilanteesta, ja on enemmän verrattavissa Ylen tapaan.

Yhdysvaltojen medioissa huumeiden käytöstä kirjoitetaan myös useammin Marinin puheita lainaten. Jokaisesta lehdestä löytyi kuitenkin yksi tapaus, joissa toimitukset itse kuvailevat väitöksiä. CNN noudattaa samaa kaavaa kuin Yle. Poikkeuksena CNN ei kerro epäilyjen levinneen somessa, vaan että syytökset tulisivat poliittisilta vastustajilta.

After **political opponents suggested** that illegal drugs **might have been used** at the dance party, - (CNN5)

Se, tuleeko epäily poliittisilta vastustajilta vai laajemmalla, ei niin puolueelliselta yleisöltä, vaikuttaa mielikuvaan siitä, kuinka vahvana syytöstä voidaan pitää. Voidaan olettaa, että vastustajat levittäisivät todennäköisemmin perättömiä syytteitä, kuin jos syytteiden olisi kerrottu levinneen somessa.

The New York Times ja Fox News sen sijaan sanovat mitään muuta mediaa suuremmin, ettei mitään todisteita huumeidenkäytöstä ole. Samaan aikaan kuin epäilyistä kerrotaan, kerrotaan myös, ettei niille löytynyt mitään perusteita. Tämä on siis kaikista epävarmimmaksi jäävä kuvaus epäilysten paikkansa pitävyydestä.

The chatting on the videos left her facing questions about **the possible presence of** illegal drugs, -- But **there was no direct evidence** that drugs were being used. (NYT2)

Alcoholic beverages can be seen in the video, but in the brief clips Marin **is not depicted** drinking or **doing drugs**, - (FOX3)

Toinen syytös oli, joka Mariniin juhlintauutisissa kohdistui, oli alkoholinkäyttö, ja siitä johtunut alentunut arviointikyky silloin, kun Marin ei ollut virallisella vapaalla pääministerin tehtävistä. Mahdollinen huumeidenkäyttö syrjäytti tämän syytöksen, eikä se siis noussut yhtä suureen rooliin. Tässäkin tilanteessa keskityin siihen, miten mediat itse kuvailivat alkoholinkäyttöä, en kohtia, jossa Marinin omaa näkemystä alkoholinkäytöstä ja alentuneesta arviointikyvystä lainattiin. Ylen aineistossa tämä syytös tuodaan esiin lähes poikkeuksetta vain sekä suorissa että epäsuorissa sitaateissa Marinilta itseltään tai niitä edeltävissä johtolauseissa, jossa Marinin kerrotaan esimerkiksi vastaamaan epäilykseen madaltuneesta arviointikyvystä.

Sen sijaan Iltalehden kohdalla löytyy tilanne, jossa kirjoittaja itse kuvailee Marinin humalatilaa ja rinnastaa sen tämän kykyyn hoitaa työtehtävänsä.

Päihtyneen oloisen Marinin on kyseisenä lauantaina pitänyt olla kellon ympäri tavoitettavissa ja päätöksentekokykyinen. (IL11)

Vaikka kieleen sisältyy lieventävä sana *oloinen*, tehdään tässä kuitenkin olettaus, joka ei tule mistään toimituksen ulkopuolelta.

Syytösten alaiseksi nousi tietyn juhlinnan yhteydessä tapahtuneen toiminnan lisäksi myös yleisemmin Sanna Marinin käytös. Sanna Marinin toistuva juhlinta esitettiin ajoittain yhteydessä, josta nousi syyttävä mielikuva.

Marinin **perinteisestä pääministerityylistä poikkeava juhlinta** ja some-julkisuus on herättänyt runsaasti huomiota ja keskustelua. (IL7)

Toistuvuus tuodaankin usein ilmi konteksteissa, jossa liitetään pääministeriyteen. Toistuva juhlinta on siis kytketty usein oletukseen, ettei se ole normaalia pääministerille.

Toistuvasti julkisuuteen päätyvät uutiset bile-Sannasta **eivät ole pääministereille totuttua käytöstä**. (YLE6)

Juhlimisen toistuvuus on medioiden itsensä luoma ilmiö. Suomalainen media loi Bile-Sannan jo ennen juhlintavideoiden julkaisua. Ottamatta kantaa siihen, kuinka usein Sanna Marin oikeasti on bilettänyt, on kaikki sen tapainenkin toiminta, josta uutisissa kerrotaan osa tätä luotua todellisuutta. Kuten Just ja Crigler (2000) toivat esille, poliitikon toistuvat onnistumiset näyttäytyvät yhä myönteisempinä ja toistuvat epäonnistumiset yhä kielteisempinä, (Just & Crigler 2000, 183). Sama pätee Sanna Marinin juhlintaan: mitä useammin juhlimisesta uutisoidaan, sitä isommaksi se paisuu. Nyt jo pelkkä festivaaleilla käyminen, johon ei siis itsessään välttämättä liity päihteiden käyttöä, on osa tätä laajempaa kontekstia Bile-Sannasta. Se, että mediat itse tuovat myös esille tätä juhlinnan toistuvuutta, he vahvistavat tätä tarinaa. On syytä pohtia, onko todella niin, että Sanna Marin juhlii paljon tavallista suomalaista enemmän, vai uutisoidaanko hänen juhlimisestaan vain paljon tavallista suomalaista useammin.

4.2 Juhlinnan diskurssi

Keskityin seuraavaksi tarkemmin siihen, millaisilla sanoilla Marinin juhlamista kuvaillaan. Tästä löytyi vaihtelua niin medioiden välillä kuin niiden sisällä. Yksi yhdistävä ja merkittävä asia oli kuitenkin jälleen juhlinnan toistuvuus. Tarkastelen tällä kertaa toistuvuutta kuitenkin enemmän juuri juhlinnan kuvailun kautta, toisin kuin aiemmassa diskurssissa, jossa se oli liitoksissa syytöksiin. Sanna Marinin juhlinnan julkinen puinti toi pääministerille lisänimen bile-Sanna. Voidaan sanoa, että yhdet bileet eivät ehkä riitä tittelin syntymiseen, ja tämä näkyy myös aineistossa.

Toistuvuus esiintyy elokuussa 2022 tapahtuneiden julkisuuteen vuotaneiden videoiden uutisoinnissa. Tarkastelin myös vuoden 2021 joulukuun koronarajoituksia rikkovan juhlinnan uutisointia, mutta näissä ei juuri tuoda esille juhlinnan toistuvuutta. Myöhemmissä uutisissa koronajuhlinta onkin se tapaus, mihin usein viitataan, jotta kuva toistuvuudesta saadaan luotua. Aineistosta on nähtävissä, että toistuvuus tuodaan pääosin esiin kahdella tavalla. Osassa uutisista juuri juhlinnan kerrotaan olevan toistuvaa, kun taas toisissa juhlinnan uutisoinnin kerrotaan olevaan toistuvaa. Esimerkkinä ensimmäisestä:

Finland's Sanna Marin **has been seen regularly at music festivals, nightclubs since taking office** (FOX2)

Vuosi sitten pääministeri Sanna Marin palaili lomalta, jolla hän oli postannut useita baarikuvia. **Syksyllä** Ylekin kertoi Kesärannan bileistä, jonne Marin oli koonnut joukon tuttujaan ja puolittuttujaan. [- -] **Joulukuussa** Marin vietti baari-iltaa ilman virkapuhelintaan. (YLE6)

Yleisempää on, että juhlinnan uutisoinnin kerrotaan olevan toistuvaa. Uutisissa enemmin mainitaan, että Marinin juhlinta on noussut ennenkin julkisuuteen, kuin, että tämä on juhlinut ennenkin.

It's not the first time that Marin's private life **has become politicized** in Finland. She **previously apologized to the public** in 2021 after a photo surfaced of her in a nightclub (CNN2)

Toistuvasti julkisuuteen päätyvät uutiset bile-Sannasta eivät ole pääministereille totuttua käytöstä. (YLE6)

Kerrotaessa vain pääministerin toistuvasta juhlimisesta, se ei vielä anna juuri muunlaista kuvaa juhlamisen laadusta, kuin että sitä tapahtuu verrattain usein. Kun

taas puhutaan toistuvasti uutisiin nousevasta juhlinnasta, antaa se jo jonkinlaisen mielikuvan siitä, millaista juhlinta on. Varsinkin kun se vielä yhdistetään esimerkiksi puheeseen skandaalista, luodaan mielikuva astetta rajummasta juhlinnasta. Ajoittain uutisissa on nähtävissä puhetta sekä toistuvasta juhlimisesta että toistuvasta uutisoinnista.

Ms. Marin's penchant for partying, which earned her the moniker "Party Sanna" early on, **has catapulted her into the headlines before.** (NYT3)

But the **zealousness with which Marin has pursued night life** got her into trouble last year, when **when a photo surfaced** of her dancing at a crowded club in the midst of the Covid outbreak, - (CNN5)

Yhdysvaltojen medioissa toistuvalla juhlimisella viitataan lähes poikkeuksetta joulukuun 2021 koronaohjeistusta rikkovaan juhlimiseen, joskin ajoittain mainitaan myös, että pääministeri käy esimerkiksi festivaaleilla. Ylen jutussa viitataan muihinkin juhlimistapauksiin. Iltalehti poikkeaa tässä kuitenkin eniten muista. Iltalehden aineistosta ei juuri löydy kuvailtua toistuvuutta, paitsi yhdessä uutisessa, joka on muista poiketen koronajuhlinnasta kertova uutinen, eikä juhlintavideoista kertova uutinen.

Draaman kaari **muistutti edellistä Seiskan uutisoinnista lähtenyttä kohua.** (IL5)

Suomenkielisissä medioissa juhlinnan diskurssissa keskiöön nousee myös se, puhutaanko bilettämisestä vai juhlimisesta. Bilettää on arkisempi ilmaus juhlimiselle. Kun lähdetään bilettämään ei ole kyseenalaista, lähdetäänkö samalla päihtymään, vaan mielikuva kuuluu termiin. Juhlimiseen voi myös liittää tämän mielikuvan, mutta se voi kuvata myös jotain paljon virallisempaa. Juhlinta on terminä bilettämistä neutraalimpi, jonka vuoksi se on myös termi, jota itse käytän tässä tutkielmassa. Bilettäminen liitetään usein myös useammin nuorisoon, joten aikuisen ihmisen "bilettämisestä" tulee mielikuva lapsellisuudesta. Bilettäjä ei välttämättä käyttäydy niin kuin aikuisen, tai varsinkaan pääministerin tulee.

Marin **biletti** taas – superjulkikkisen ja poliitikon juhlat ovat uutinen, ja siksi niistä kerrotaan (YLE6)

Pääministeri Sanna Marin (sd) perui vikonlopulle [sic] 6.-7. elokuuta päätetyn lomansa purkaen sijaisjärjestelyt – ja **lähti bilettämään.** (IL11)

Pääministeri Sanna Marinista on levinnyt somessa videoita, joissa **hän juhlii** suomalaisjulkkisten kanssa. (YLE5)

Bile-termi nousee kuitenkin paljon useammin aineistossa esiin kuvailevana etuliitteenä. Aineistoissa puhutaan toistuvasti bileillasta tai bilevideoista. Yle käyttää videoista sekä termiä juhlintavideo että bilevideo. Iltalehti käyttää vain termiä bilevideo. Molemmat mediat käyttävät näiden lisäksi myös pelkästään termiä video.

Eilen someen ilmaantui **bilevideoita**, joissa Marin **bailaa** rankasti julkkisten kanssa. (YLE6)

Ylemmässä esimerkistä myös näkyy, kuinka Yle käyttää yhden kerran sanaa bailaa. Myös Iltalehti käyttää tätä ilmausta kerran. Se vastaa merkitykseltään bilettämistä, joskin on vielä astetta puhekielisempi ilmaus.

Kuten sanottu, juhlinta on terminä neutraalimpi. Se ei siis vielä kerro paljon siitä, millaista juhlinta on, toisin kuin bilettäminen. Kuitenkin, kun aineistossa kerrotaan juhlimisesta, liitetään mukaan ajoittain kuvailevia sanoja, joista juhlimisen laatu käy ilmi. Bilettäminen itsessään sisältää ajatuksen siitä, että juhlat ovat jollain tavalla villit. Sama merkitys luodaan, kun puhutaan villistä juhlinnasta. On siis syytä tarkastella laajemmin, millä tavalla juhlimista kuvaillaan toiminnasta käytetyn sanan lisäksi.

Sosiaalisessa mediassa on perjantain aikana levinnyt uutta materiaalia pääministeri Sanna Marinin (sd) **villistä juhlinnasta**. (IL14)

Sosiaalisessa mediassa on levinnyt videoita Marinista **juhlimassa railakkaasti** suomalaisten julkisuuden henkilöiden kanssa. (YLE5)

Englannin kielessä sana *party* ei täysin vastaa sanaa biletyks eikä juhlinta. Siihen voi sisältyä ajatus rajummista juhlista, mutta se voi olla myös varsin neutraali. Siihen ei liity kuitenkaan virallisempaa merkitystä, mikä sanaan juhlinta liittyy, vaan se termi olisi ennemminkin *celebration*. CNN:n uutisissa *party* sanaan liitettiin usein sana *boisterous*. Tämä johtuu siitä, että sana on otettu suoraan Sanna Marinin sitaatista.

Juhlinut, **railakkaastikin** kyllä, tanssinut ja laulanut, Marin sanoi aamupäivällä. (YLE5)

Tämän sitaatin *railakkaasti* termi on käännetty useassa kohtaa sanaksi *boisterous*. Siksi sana *boisterous* on usein lainausmerkeissä tai juhlimisen kerrotaan olevan sitä Marinin sanojen mukaan. Sana esiintyy lähestulkoon yksinomaan CNN:n uutisissa, joskin se

on kahdesti esillä myös The New York Timesin uutisissa, kerran sitaatissa ja kerran leipätekstissä. Jälkimmäinen kuitenkin poikkeaa CNN:stä siinä, että se ei kuvaa juhlintaa, vaan tanssimista, eikä siinä ole eritelty sanan tulleen Marinin omasta kuvailusta.

Finnish Prime Minister Sanna Marin **has acknowledged partying “in a boisterous way”** after the release of private videos (CNN2)

Videos leaked last week of Ms. Marin **dancing boisterously** at a party, - (NYT3)

Tanssiminen on vahvasti esillä kaikissa yhdysvaltalaisissa medioissa. Usein Marinin kerrotaan jopa vain tanssineen eikä juhlimisesta mainita mitään. Juhlintavideoiden tai bilevideoiden sijaan myös levinneitä videoita kuvaillaan usein sanoilla *dancing videos*.

Finnish Prime Minister Sanna Marin said on Friday that she had taken a drug test after a leaked **video of her dancing** with friends caused a stir. (CNN3)

- was shouted in the background of one of the leaked **dance videos**, (CNN5)

Sanaa dancing käytetään näiden videoiden lisäksi kuvailemaan myös hänen juhlimestaan joulukuussa 2021 korona-altistuksen aikaan.

Prime Minister Sanna Marin of Finland apologized late Wednesday after photographs surfaced of her **dancing maskless in a nightclub** on Saturday night, - (NYT1)

Tanssiminen siis rinnastetaan vahvasti juhlimiseen näissä medioissa. Suomalaisissa uutisissa tanssiminen mainitaan lähinnä silloin, kun levinneiden videoiden sisältöä kuvaillaan. Marinin kerrotaan tanssivan, mutta uutisissa mainitaan hänen myös juhlivan tai olevan juhlissa, usein jopa samassa lauseessa.

Useista videopätkistä koostetulla videolla pääministeri ja muut **juhlijat tanssivat** ja laulavat yhdessä. (YLE5)

Videolla ihmiset **tanssivat**, halailevat ja **juhlivat**. (IL8)

Kohu sai alkunsa yksityisissä **juhlissa** kuvatuista **tanssi-** ja lauluvideoista, (IL14)

Toinen yhteys, jossa tanssiminen tulee ilmi, on uutiset, joissa käydään läpi juhlintavideoiden jälkeen levinneitä videoita myöhemmin samana viikonloppuna yökerhossa. Videolla Marin tanssi laulaja Olavi Uusivirran kanssa. Fox News käyttää juhlimisesta useammin sanaa *party*, kuin esimerkiksi The New York Times, ja tanssimisesta puhutaan lähes aina vain yhteydessä Olavi Uusivirtaan. Vaikka näissäkin yhteyksissä voidaan puhua juhlinnan diskurssista, käyn tarkemmin läpi uutisointia Olavi Uusivirran seuraavassa diskurssissa, joka käsittelee sitä, kuinka Marinin sukupuolta ja ikää tuodaan uutisoinnissa esille.

4.3 Nuoren naisen diskurssi

Lähdin tarkastelemaan itse juhlinnan kuvailun lisäksi sitä, mitä muita asioita Sanna Marinista nostetaan uutisiin. Tässä yhdysvaltalaiset mediat nousivat keskiöön, sillä suomalainen yleisö tietää jo kuka Marin on. Kun yhdysvaltalaiset mediat uutisoivat Suomen tanssivasta pääministeristä, heidän tulee jollain tavalla selittää lukijalle, millainen henkilö kyseessä on. Eniten esiin nouseva kuvailu oli, että tämä oli nuori. Jos vertaa esimerkiksi siihen, että vain kolmessa Fox Newsin uutisessa tuotiin ilmi Marinin johtavan sosiaalidemokraattista puoluetta, mutta kaikissa mainittiin hänen ikänsä tai että hän on nuori, voidaan nähdä, että ikä nähtiin todella määrittelevänä tekijänä. The New York Times ja CNN eivät maininneet Marinin puoluetta lainkaan.

When she became prime minister in December 2019, Marin was just 34, one of the world's **youngest** heads of state. (CNN5)

This is not the **young prime minister's** first scandal involving her public conduct. (FOX2)

making her the **youngest** head of government in the country's history at just 34-years-old. (FOX1)

Etenkin Fox News käytti sanaa *young* kuvailemaan Marinia usein. Hänen muita piirteitään ei juuri kuvailtu. Yhdessä CNN:n uutisessa, joka on tyyliltään mielipideteksti, Sanna Marinin nuoruus tuodaan esiin ikään kuin taakkana, jonka Marin on onnistunut selättämään.

She won over Finns with poise and professionalism **that seemed to belie her years.** (CNN5)

Vaikka tämä onkin tuotu esiin kehuna Marinia kohtaan, sisältää se myös oletuksen siitä, että nuoreen ikään ei tyypillisesti kuulu ammattimaisuus. Jos siis Marinin kerrotaan olevan ikäänsä ammattimaisempi, voidaan tehdä myös oletus, ettei hän silti ole aivan yhtä ammattimainen kuin iäkkäämmät poliitikot. Ikä tuntuu näyttävätyvän yhdysvaltalaisissa medioissa Marinin kaikkein tärkeimpänä piirteenä. Iän korostaminen ylipäättään voi luoda samanlaista mielikuvaa, kuin tämä CNN:n esimerkki, jossa se sanotaan suoraan. Iän tuominen esiin ainoana Marinia kuvaavana piirteenä tai yhdistettynä hänen muihin piirteisiinsä luo itsessään ristiriitaa siitä, että ikä on ollut jonkinlainen taakka. Kun ikä vielä esitellään toistuvien juhlintautusten yhteydessä, luodaan siinä isompaa ristiriitaa siitä, kuinka nuoruus ja poliittikon toimet sopivat yhteen.

Tämän huomaa myös siitä, kuinka Marinin toimintaa kuvaillaan. Fox Newsin uutisoinnissa käytetään toistuvasti sanaa *cool*, yhteydessä Mariniin. Termi on sellainen, jota ei todennäköisesti esiintyisi sellaisessa yhteydessä, jossa iäkkäämmän poliitikon juhlintaa käsiteltäisiin.

Supporters boast Marin's frequent partying with celebrities **brings youth and a sense of cool** to the office, (FOX3)

Jo aiemmassa diskurssissa esiin noussut biletyys-sana linkittyy mielestäni myös tähän teemaan. Bilettäminen on vahvasti liitoksissa nuorisoon, ja ehkä tämän mielle yhtymän vuoksi sana on noussut niin suureen rooliin Sanna Marinin kohdalla.

Ehkä poikkeuksena muista tässä tutkielmassa esiin nousseista mielikuvista, tämä nuoruuden korostaminen on sellainen, jollaista Marin on itsekin halunnut. Marin on itse aktiivisesti luonut itsestään kuvaa nuorekkaana poliitikkona, ja kertonut myös suoraan, että aikoo testata niitä oletettuja rajoja, joita pääministeriyteen kuuluu. Tämä on nostettu esiin myös The New York Timesin artikkelissa.

Last fall, Prime Minister Sanna Marin of Finland, a 36-year-old leather-jacket-wearing regular at rock festivals, vowed that she wanted to “live like a person my age” and “shake up” the highest office in the government. (NYT3)

The New York Timesin kohdalla Marinia kyllä kuvailtiin nuoreksi, mutta siellä korostettiin myös sitä, että tämä oli nuori ja nainen. Englannin kielessä sukupuoli tulee kyllä pronomineista selville, mutta se, että hänen tämän lisäksi erikseen mainitaan olevan nainen, kehottaa lukijaa kiinnittämään asiaan isompaa huomiota. Se luo mielikuvaa siitä, että sukupuolella on joku isompi merkitys aiheeseen. Naiseus ja

nuoruus oli joskus myös suoraan yhteydessä jonkinlaisiin toteamuksiin siitä, että naiseus tekee skandaalista erilaisen kuin miehen kohdalla. CNN:llä naiseus mainittiin tällaisessa yhteydessä mielipidetekstin kohdalla.

Yes, she is **young, compared to the men** who have held the post before her. (CNN5)

The New York Times korostaa Marinin naiseutta joko suoraan tai nostaa sen taustatiedoksi tavalla, joka saa ajattelemaan sen isompaa merkitystä. Kolmessa neljästä The New York Timesin artikkelissa naiseus tuodaan korostetusti esiin. Ainoa, missä sitä ei korosteta, on uutinen korona-ajan juhlinnasta.

- ,as a **young woman** leading her country, Ms. Marin is held to a different standard than **older, male leaders are**. (NYT3)

It wasn't the first time a **female** politician was shamed or criticized for dancing. (NYT4)

Naispoliitikkojen uutisointiin on historiallisesti liitetty ajatus siitä, ettei naiseus ole normi. Naiseus on uutinen itsessään, ei seikka, jonka uutistoimistot sivuuttavat merkityksettömänä. Voidaan siis pohtia, onko naiseuden korostaminen uutisoinnissa aina vahvistamassa tätä olemassa olevaa mielikuvaa. The New York Timesin kohdalla naiseuden esiintuominen on tietoista ja harkittua. Sanna Marin on nainen, joka The New York Timesin, ja monien tutkimusten, mukaan tarkoittaa, että häneen kohdistuu erilaisia odotuksia kuin miehiin. Kuitenkin tämän faktan nostaminen esiin sen sijaan, että kuvailtaisiin esimerkiksi Marinin muita piirteitä tai toimintaa poliitikkona vahvistaa sitä, kuinka eri tavalla eri sukupuolta edustavista poliitikoista uutisoidaan. En sano, etteikö sukupuolten eriarvoisuuden esiintuominen olisi uutisen arvoinen aihe itsessään, mutta haluan kiinnittää huomiota myös tähän puoleen. Se, että naiseus tuodaan kielenkäytössä esiin luo mielikuvaa, että se on aiheessa merkittävässä osassa. Ei kuitenkaan ole olemassa juuri tutkimusta, että poliitikkojen juhlinnan raportointi olisi sukupuolittunutta, sillä tavalla, kuin jotkut muut seikat selvästi ovat.

Yksi näistä selvästi sukupuolittuneista uutisoinnin aiheista on vanhemmuus ja naisten kohdalla äitiys. Naispoliitikkojen kohdalla huomio uutisoinnissa kiinnittyy usein siihen, että he ovat äitejä, kun taas miespoliitikkojen isyydestä kirjoitetaan vähemmän. Tätä ei kuitenkaan ollut näkyvässä minun aineistoistani, ei Suomen eikä Yhdysvaltojen kohdalla. Marinin äitiys mainittiin vain yhdessä CNN:n artikkelissa.

A second video circulated hours later showing the prime minister, who is married and the **mother** of a young child,- (CNN5)

Sen sijaan toinen juuri naisilla yleisempi uutiseksi nouseva aihe, eli ihmissuhteet, nostettiin esiin osassa medioita. Ylempää CNN:n sitaattia lukuun ottamatta, Marinin avioliittostatus tai aviomies nousi esiin vain Fox Newsin ja Iltasanomien kohdalla. Tanssivideosta Olavi Uusivirran kanssa uutisoidessaan Fox News poikkeuksetta korostaa sitä, että Uusivirta ei ole Sanna Marinin aviomies. Iltalehti ei Foxin tapaan suoraan korosta, ettei Uusivirta ole Marinin mies, sillä tämä on suomalaisyleisölle tiedossa, mutta myös Iltalehden uutisoinnissa on huomattavissa vihjailu aviorikokseen siinä, kuinka tanssimista kuvaillaan. Tanssiminen on esimerkiksi kaulailua tai intiimiä.

Marin has come under fire after leaked videos showed her partying and dancing with a **man who is not her husband**. (FOX7)

Videolla pääministeri **tanssii intiimisti** laulaja- lauluntekijä Olavi Uusivirran kanssa tunnetun helsinkiläisravintolan VIP-tiloissa. (IL13)

Iltalehden uutisissa myös nostetaan esiin Marinin sitaatti hänen aviomiehestään.

Marin painotti lausunnossaan ettei videolla tapahtunut "mitään sellaista, mistä **minun aviomieheni** ei tietäisi". (IL14)

Muiden medioiden kohdalla tanssivideosta Olavi Uusivirran kanssa ei raportoida, lukuun ottamatta jo aiemmin esitettyä yhtä mainintaa CNN:n uutisissa, missä se ei ollut uutisen pääpointti.

4.4 Diskurssit medioiden välillä

Diskurssit näyttäytyivät eri medioiden kohdalla eri tavoin. Ero ei kaikkien diskurssien kohdalla jakautunut yksiselitteisesti suomen ja yhdysvaltalaisten medioiden välille, ja ajoittain esimerkiksi kaksi mediaa eri maasta muistuttivat toisiaan enemmän, kuin oman maansa medioita. Monesta yksittäisestä mediasta paljastui myös täysin sille tyypillisiä tapoja, joita muiden kohdalla ei nähty.

Kertoessaan juhlinnan toistuvuudesta Fox Newsilla on yksi läpi uutisten toistuva virke, jossa Marinin toistuvaa juhlimista kuvaillaan. Tässä Fox News kuvailee sitä, miten toistuva juhliminen nähdään sekä puolustajien että vastustajien toimesta.

Supporters boast Marin's **frequent partying** with celebrities **brings youth and a sense of cool to the office**, while detractors claim the public exposure and **lack of professionalism** is unbecoming for a world leader. (FOX2, FOX3, FOX5, FOX7)

Kaikista diskurssissa löytyy myös sävyeroja. Juhlinnan diskurssista on myös nähtävissä, että se kuinka tehostettua toistuvan juhlinnan kuvailu on, korostuu paljon CNN:n ja Foxin uutisissa. Nämä mediat eivät kaihda tyyliteltyä kieltä. Sävyeron huomaa selvästi varsinkin, kun sitä vertaa Ylen kirjoitustyyliin toistuvuuden diskurssissa.

the zealously with which Marin has pursued night life got her into trouble last year, - (CNN5)

Her nighttime activities last made headlines when she appeared at a Finnish nightclub after being exposed to someone who was positive for COVID-19 (FOX5)

Marinin **juhliminen on noussut uutiseksi myös aikaisemmin.** (YLE5)

Tämä Suomen uutisoinnin kieltä tyylivapaampi ilmaisu näkyy myös siinä, kuinka juhlinnan tapahtumia kuvailtu. Esimerkiksi yhdessä CNN:n artikkelissa Marinin tanssia kuvaillaan hyvin yksityiskohtaisesti, mutta tavalla, jonka totuudenmukaisuudesta voidaan olla montaa mieltä.

The video (-..)showed **Marin undulating and hip-thrusting for the camera.** (CNN5)

Tulee kuitenkin ottaa huomioon, että kyseessä ei ole uutinen, vaan toimittajan mielipideteksti. Teksti menee silti kuvailussaan paljon pidemmälle, kuin Suomessa julkaistu samalla tavalla tyylitellyä sallivampi toimittajan mielipideteksti. Kuvailu on tehostettua, mutta yksityiskohtiin Marinin tanssityylistä ei mennä.

Eilen someen ilmaantui bilevideoita, joissa Marin **bailaa rankasti** julkkisten kanssa. (YLE6)

Juhlinnan diskurssissa esiin nousi myös iso ero siinä, puhuttiinko tanssimisesta vai juhlimisesta. On selvää, että on eri asia kyseenalaista pääministerin alkoholinkäyttö ajankohtana, jolloin tämän tulisi olla valmiudessa hoitamaan valtion asioita, kuin kyseenalaistaa hänet vain siksi, että hän tanssii. Etenkin The New York Times takertuu uutisoinnissaan siihen, että Marin on joutunut skandaaliin yksinomaan tanssimisen vuoksi. Tämä luo aiheesta kaksi hyvin erilaista mielikuvaa. Voidaan olettaa, että englannin kielessä tanssiminen voi itsessään sisältää ajatuksen juhlimisesta toisin kuin Suomen kielessä. Kuitenkin se, että yksi aineiston uutisista (NYT4) on tehty siitä näkökulmasta, kuinka naispoliitikkoja on ennenkin kritisoitu juuri tanssimisesta, todistaa, että ainakin The New York Timesin tapauksessa luodaan mielikuvaa tanssivasta pääministeristä, ei juhlivasta.

Syytösten diskurssissa on maiden välillä merkittävä ero siinä, mistä lähtökohdista juhlintauutiset tuodaan julki. Raja poliitikkojen yksityisyyden ja julkisuuden välillä medioiden kohdalla on vahvasti esillä. Aineistoni suomalaiset uutiset olivat jo valmiiksi julkaistu kiistanalaisella maaperällä, sillä kaikkien mielestä juhlinnan olisi tullut säilyä yksityisenä. Tämä on vaikuttanut vahvasti siihen, kuinka häneen kohdistuvia syytöksiä kuvaillaan, sillä ne ovat se, jolla uutisten julkaisu perustellaan. Yhdysvaltalaisen medioiden ei tarvitse käydä läpi tällaista perustelua, vaan julkaistujen uutisten lähtökohdaksi toimii se seikka, että se on jo noussut Suomessa julkisuuteen. Yhdysvalloissa raportointi on voitu tehdä sen mukaan mitä Suomessa puhutaan, Suomessa taas puhe on täytynyt aloittaa ja perustella.

Nostaessaan esiin kritiikkiä, jota Marin kohtasi juhlintavideoiden vuoksi, yhdysvaltalaiset mediat tuntuivat tarttuvan lähinnä siihen, että kritiikki kumpuaa siitä, ettei käytös ole pääministerille normaalia tai soveliasta. The New York Timesin kohdalla kritiikin myös tiedotettiin johtuvan Marinin sukupuolesta. Tämä poikkeuksellisuus on loppupeleissä se syy, miksi Marinin toiminta nousi kansainväliseksi uutiseksi Suomen ulkopuolella. Siksi yhdysvaltalaisilta medioilta jää kertomatta se, mikä Suomessa oli olennaista. Todellisuudessa Marin joutui Suomessa tarkempaan syynäykseen siksi, että juhlinta tapahtui aikana, jolloin tämän olisi kuulunut olla valmiudessa hoitamaan pääministerin tehtäviään, mikäli tilanne niin vaatisi. Tämä osa kritiikkiä nostettiin esiin yhdessä CNN: uutisista. Vaikken tässä analyysissä ole juuri keskittynyt yksittäiseen toimittajaan tai tämän taustoihin, vaan teksteistä nostamiini diskursseihin, tässä tapauksessa on syytä huomauttaa, että vaikka juttu on CNN:n, on kirjoittaja suomalainen.

Finns have been debating what might have happened had there been a **national emergency while their prime minister was off who-knows-where.** (CNN5)

Syytösten diskurssissa eroja löytyy myös siitä, kuinka epäilyjä huumeidenkäytöstä kuvaillaan. Koska uutisoinnin laajuus on maiden välillä niin suurta, jäi Yhdysvaltojen medioista se pitkä spekulatiovaihe uutisoimatta, joka Suomessa tapahtui. Suomessa julkaistiin monia uutisia siitä, kuinka sitä mahdollisuutta, että videoilla kuvatuissa juhlissa olisi käytetty huumeita, tarkasteltiin laajasti. Yhdysvalloissa koko tämä laajasti läpikäyty aihe taas on tiivistetty muutamaaan uutiseen. Se on ainakin yksi syy sille, miksi The New York Times ja Fox News kertoivat, ettei huumeiden käytöstä ollut todisteita. Tarina oli tiivistetty lukijoille, huumeiden käyttöä epäiltiin, todisteita sille ei ole. Myös CNN:n tapa kertoa syytöksistä poliittisten vastustajien kautta loi suomalaisissa medioita epävarmemman kuvan siitä, oliko syytöksillä perää. CNN toi poliittiset vastustajat esiin myös kertoessaan yleisemmin reaktioista, joita videot herättivät.

Some political opponents condemned Marin's behavior in the videos as inappropriate for a Prime Minister. (CNN4)

CNN esittelee Marinin kohtaaman kritiikin ajoittain poliittisten vastustajien kautta. Tämä luo lukijoille mielikuvaa, joka on sympaattisempi Marinia kohtaan. Voidaan olettaa, että koska suomalaisten medioiden, ja etenkin Iltalehden, joka toi videot ensimmäisenä julki, on täytynyt perustella yleisölleen videoiden julkaisua, on sen täytynyt tuoda Mariniin kohdistuvat epäilyt esiin hyvin todellisena uhkana. Suomen ulkopuolella Mariniin on ollut helpompi suhtautua lempeämmin.

Medioista vain Iltalehti ja Fox News uutisoivat Olavi Uusivirran kanssa tanssimisesta. Iltalehti on iltapäivälehti, joka on esimerkiksi Yleä keskittyneempiä uutisissaan viihteeseen. Se miksi kaksi suomalaista mediaa eroavat tässä kohtaa toisistaan johtuu siis medioiden omista käytänteistä. Olavi Uusivirran kanssa tanssimisella ei ole vaikutusta Sanna Marinin kykyyn tehdä töitään, mahdollisella huumeiden käytöllä taas olisi. Iltalehti itsekin kuvailee tavoittelevansa laajempaa yleisöä uutisten lisäksi "lifestyle-sisällöllä", (almamedia.fi 2024.) Fox News taas määrittelee keskittyvänsä koviin uutisaiheisiin ja kertoo olevansa vaihtoehto vasemmistokeskustalaisille uutismarkkinoille, (foxnews.com 2024.) Populistiseksi mielletyn Foxin kohdalla tanssiminen Olavi Uusivirran kanssa voi siis liittyä enemmän siihen, että se antoi mahdollisuuden kritisoida vastakkaista poliittista suuntausta, eli Yhdysvaltojen demokraattista puoluetta. Siinä uutisessa, jossa Olavi Uusivirran kanssa tanssimiseen keskitytään (FOX7), kerrotaan Hillary Clintonin kommentoineen Sanna Marinille "Keep dancing!". Tämä kuitenkin esitetään juuri Uusivirran kanssa kuvatun videon yhteydessä, ei alkuperäisten juhlintavideoiden. Jutussa otetaan esille myös Clintonin omassa avioliitossa tapahtuneet ulkopuoliset suhteet. Tämä luo mielikuvaa siitä, että

Clinton antaisi hyväksyntänsä tanssimisen lisäksi tälle vahvasti uskottomuudeksi vihjaillulle toiminnalle. Alkuperäinen kommentti oli todellisuudessa kohdistettu juhlintavideoihin yksityiseltä asunnolta, ei tähän tanssimiseen Uusivirran kanssa.

Ihmissuhteiden korostaminen on asia, joka on kohdistunut etenkin naispoliitikkoihin, jonka vuoksi nostin sen osaksi Nuoren naisen diskurssia. Iltalehti tarttui tähän teemaan, mutta muuten suomalaiset mediat jäivät taka-alalle diskurssissa, sillä niissä naiseutta tai nuoruutta ei juuri tuoda esiin. Jotkut sanat, kuten suomalaisten medioiden käyttämä biletys-termi ovat yhteydessä Marinin nuoruuteen, mutta vastaavanlaisia vain naiseuteen liitoksissa termejä tai sanavalintoja ei aineistosta löytynyt. Muutamassa kohtaan Marinin muita saavutuksia poliitikkona kuvailtiin, mutta suurin niistä tuntui olevan hänen ikänsä tai ainakin ne olivat aina rinnastettavissa siihen. Yhdysvaltalaismedioissa oli nähtävissä, että koska Sanna Marin oli aiemmin noussut uutisaiheeksi sukupuolensa ja ikänsä takia, johtui tämä juhlimisskandaali myös siitä.

The New York Times määrittelee arvoikseen muun muassa empaattisen ja kunnioittavan otteen, tuodessaan lukijoilleen näkyväksi maailman monimuotoisuuden, (nytco.com 2024). Ehkä tähän kunnioitukseen pyrkiessään New York Timesin valitsema näkökulma Sanna Marinin uutisointiin esitteli hänet uhrina. Koen heidän tässä tapauksessa toteuttaneen ristiriidan, jonka nostin esiin Elliotin ja Steadin (2022) tutkimuksesta luvussa 2.2.2. Mariniin kohdistuvien syytösten katsottiin johtuvan hänen naiseudestaan, eli hänen naiseutensa oli se, mikä teki hänestä uhrin. (Elliot & Stead 2022.) The New York Times toi Sanna Marinin naiseuden esiin monilla sanavalinnoillaan, koska se pyrki luomaan hänestä kuvaa naisena, jota on kohdeltu epäreilusti hänen naiseutensa vuoksi. Kirjoittaessani diskurssianalyysistä tutkimusmenetelmänä, toin esiin diskurssianalyysin ideologisen luonteen, ja sen, kuinka kielellä voidaan vahvistaa olemassa olevia oletuksia, (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016, 48-50). Tässä tapauksessa uskon, että The New York Timesin tarkoitus oli tuoda tasa-arvon epäkohtia näkyväksi, mutta se ehkä tarkoituksettomasti vahvisti myös vanhoja asenteita. Vaikka voin analyysini perusteella todeta tämän, on yhtä aikaa totta, että Sanna Marinin naiseus on voinut vaikuttaa siihen, kuinka suureksi aiheeksi hänen juhlintansa on lehdistössä muodostunut. Koska naiseus itsestään on aina nähty normeista poikkeavana asiana poliitikoille, jos normeista poikkeaa sen lisäksi vielä toisellakin tapaa, kiinnitetään siihen enemmän huomiota kuin miespoliitikkojen kohdalla. Tarkoitukseni ei siis ole arvottaa sitä, että tämän näkökulman nostaminen uutisiin olisi jollain tapaa väärin, vaan kiinnittää huomiota siihen, kuinka sillä voi olla myös toinenkin puoli.

5 POHDINTA

Diskurssianalyysi on paljolti tutkijan itsensä määriteltävissä, ja näin ollen eri tutkijan tekemä diskurssianalyysi tuottaisi samastakin aiheesta erilaisia tuloksia. Joku toinen olisi siis varmasti saanut erilaisia tuloksia aikaan minun aineistostani. Kuten diskurssianalyysia käsitellessäni nostin esiin, menetelmä ei tarjoa yleistettäviä tuloksia. Se perustuu tutkijan, tässä tapauksessa minun omiin havaintoihini, eikä siitä voi tehdä yleisiä päätelmiä. Yleisten päätelmien teko ei kuitenkaan ollut tämän tutkielman tarkoitus, vaan tarkoituksena oli kiinnittää huomiota kielenkäytön seikkoihin, jotka muuten saattaisivat jäädä huomiotta. Tarkoitukseni ei missään kohtaa ollut jakaa tuomioita tai arvottaa sitä, ovatko tietyt ilmaisutavat toisia huonompia tai parempia. Tarkoitukseni oli vain tuoda näkyväksi se, kuinka pienetkin seikat voivat vaikuttaa siihen todellisuuteen, jota luodaan. Se on tärkeä osa journalismin tutkimusta, sillä yksi perusarvoista on pyrkimys objektiivisuuteen, joten on syytä olla tietoinen myös siitä, että tietynlaisella kielenkäytöllä luotu todellisuus ei välttämättä aina reflektoi sitä oikeaa totuutta.

Valitsin tutkimuskohteikseni Suomen ja Yhdysvallat, joiden mediakentät toimivat hieman erilaisilla säännöillä. Luvussa 2.2.3 kävin läpi Suomen ja Yhdysvaltojen mediakenttien eroja muun muassa Daniel Hallinin ja Paolo Mancinin kirjan kautta läpi niitä piirteitä, joita maiden mediakenttiin liittyi. Siinä huomasin, kuinka eri pelisäännöillä journalismi maissa toimii. Suomessa vallan vahtikoiran rooli ja esimerkiksi journalismin ohjeiden läsnäolo tuo erilaisen ympäristön, kuin Yhdysvaltojen vapaa ja kaupallinen media, joissa toimitukset saavat itse määritellä sääntönsä ja arvonsa. (Daniel Hallin & Paolo Mancini 2004.) Arvot vaikuttivat tässä tapauksessa vahvasti siihen, minkälainen johtajuuskuva Marinista syntyi. Oli se sitten uhri tai Hillary Clintonin suosiota nauttiva ja laulajien kanssa kaulailija, analyysini osoitti arvojen vaikutuksen. Suomalaisten medioiden tapa toimia loi maltillisempia eroja niihin mielikuviin, joita Marinista muodostui. Oma käsitykseni siitä kuinka

journalismin tulisi ihanteellisesti toimia on kuitenkin hyvin suomalainen. Se on toisaalta voinut auttaa näkemään konteksteja yhdysvaltalaisia medioita tarkastellessa, mutta voi olla, että Suomen kohdalla jokin ei ole pistänyt samalla tavalla silmään.

Analyysini paljasti, että tarkastelemieni medioiden tavassa kuvata Sanna Marinia löytyy eroja. Tämä mielestäni todistaa sen, kuinka merkittävä konteksti on diskurssin tutkimuksessa. Kontekstierot medioiden välillä esimerkiksi juhlinnan diskurssin kohdalla ovat merkittäviä. Se puhutaanko esimerkiksi vain tanssimisesta eikä juhlimisesta muuttaa mielikuvaa. Samoin se missä yhteydessä tanssimisesta puhutaan muuttaa Sanna Marinin käytöksen laatua merkittävästi. Kantolan ja Vesan (2013) tehty tutkimus suomalaisten suhtautumisesta poliitikkojen alkoholinkäyttöön käsitteli myös poikkeuksetta tapauksia, jossa juominen oli johtanut johonkin vakavampaan kuten esimerkiksi rattijuopumukseen, (Kantola & Vesa 2013). Tämän vuoksi on myös ymmärrettävää, miksi Yhdysvalloissa mediat ovat takertuneet eri näkökulmiin Marinin uutisoinnissa, sillä se mistä häntä lopulta syytettiin ei välttämättä Suomen ulkopuolella ollut täysin selkeää, sillä se oli kiistanalaista myös täällä.

Tämä mielestäni paljasti suomalaisista medioista sen, että juhlintavideoiden tuominen julkisuuteen täytyi perustella tarkemmin. Suomessa ei siis olisi voitu kirjoittaa vain tanssimisesta, sillä yksityisyyden tuominen julkisuuteen vaati jotain yhteiskunnallisesti merkittävämpää syytä, kuin tanssiminen. Erot Suomen ja Yhdysvaltojen välillä antavat viitteitä siitä, että tällaiset motiivit ovat saattaneet olla suomalaisten medioiden taustalla. Journalismin kentällä olisi syytä olla hyvin tietoisia niistä lähtökohdista, joista uutinen kirjoitetaan. Kävin läpi poliitikkojen julkisuuden ja yksityisyyden välistä rajaa luvussa 2.2.1, oletuksena, että se toimisi kontekstina tutkimukselleni, mutta ei nousisi kovin isoon rooliin analyysissäni, sillä en siinä keskittynyt käsittelemään sitä, onko uutisointi oikein vai ei. Analyysi kuitenkin paljasti, että julkisuuden ja yksityisyyden välinen raja ja siihen liittyvä kiistanalaisuus vaikuttivat siihen johtajuuskuvaan joka Marinista luotiin. Se näyttäytyi myös selkeinä eroina medioiden välillä. Journalismissa on syytä muistaa, ettei objektiivisuuteen tulisi vaikuttaa se, että uutisen julkaiseminen on perusteltava jotenkin. En väitä, että näin olisi omien aineistojeni kohdalla käynyt, mutta on syytä muistaa, että kun skandaalin julkaisemista pyritään perustelemaan, ei sen tulisi vääristää sitä, mitä todellisuudessa on tapahtunut.

Kuten Pekka Isotalus kirjotti jo vuonna 2017, että toimittajat osaavat jo välttää kirjoittamasta sukupuolista ilmiselvästi eriarvoisesti, (Isotalus 2017, 68). Sitä on kuitenkin edelleen olemassa tavoilla, jotka eivät ole yhtä ilmeisiä. Ellitotin ja Steadin

tutkimus paljasti, että naisjohtajien uutisoinnista löytyy edelleen 2020-luvulla selviä ristiriitoja, joita miehet eivät kohtaa, (Elliot & Stead 2022). On selvää, että naisten kohtaamat epäkohdat eivät ole aihe, jota pitäisi journalistisessa työssä karttaa. On kuitenkin syytä muistaa, että jos naisten kohdalla keskitytään aina heidän kohtaamiinsa vaikeuksiin saattaa se toivotun vastaisesti myös vahvistaa mielikuvaa siitä, että naiset määrittävät aina vain heidän naiseutensa kautta. Se vie tilaa esimerkiksi muilta saavutuksilta, joihin uutisoinnissa voitaisiin keskittyä. Analyysini paljasti, että suomalaisissa medioissa Sanna Marinin naiseus eikä merkittävässä määrin hänen ikänsäkään nousseut esille. Tästä ei kuitenkaan voi suoraan tehdä johtopäätöstä siitä, että suomalaiset mediat olisivat enemmän irrallaan naisten uutisointiin liittyvistä sudenkuopista. Se, ettei Marinin sukupuolta tai ikää korosteta yhtä paljon voi kertoa myös siitä, ettei suomalaiselle yleisölle ole tarvetta esitellä sen tarkemmin kuka Sanna Marin on. Yhdysvaltalaiset mediat päättivät, että se esittely tehdään pitkälti Marinin iän myötä. Analyysistäni ei voi tehdä kuitenkaan päätelmää siitä, olisiko suomalainen media käyttäytynyt toisin tai keskittynyt eri asioihin, mikäli kyseessä olisi ollut mies. Voidaan kuitenkin sanoa, että joistain vanhanaikaisista tavoista on päästy irti molemmissa maissa, sillä esimerkiksi Marinin äitiys ei nousseut esiin juuri millään tavalla uutisoinnissa.

Henkilöityminen, jota kävin läpi luvussa 2.2.1, on vahvasti näkyvillä Sanna Marinin uutisoinnissa. Bas den Herder kuvaili henkilöitymistä poliitikkojen persoonan ja yksityisyyden korostamisena puhtaasti poliittisten asioiden sijaan, (den Herder 2013, 472-473.) Analyysini aineistossa on nähtävissä, että yhdysvaltalaisissa medioissa Marinin silloin johtamasta sosiaalidemokraattisesta puolueesta SDP:stä tai yleisesti Marinin poliittisista teoista ei ollut joko mainintaa, tai niistä mainittiin nopeasti. Keskityin analyysissäni juuri juhlinnan uutisointiin, enkä siis analysoinut tätä osaa teksteistä, mutta muutamassa suomalaisessa uutisessa oltiin, avattu enemmän SDP:n toimia, sillä uutinen käsitteli SDP:n tiedotustilaisuutta. Uutisen kärkeen oli kuitenkin näissä nostettu Marinin juhliminen ja sen kommentointi. Tämä ei kuitenkaan ole mikään ihmeellinen havainto, sillä aihe, jota tässä tutkielmassa tarkastelin, ei liity poliittiseen toimintaan, vaan yksityiseen toimintaan. Tässä onkin syytä pohtia, että mikäli aihe ei liity politiikkaan, mutta siinä kerrotaan poliitikosta, mikä sen rooli on politiikan uutisoinnissa, vai onko se sitä ensinkään. Kyseessä voisi olla myös viihdeuutisointi, mutta totuus on, että pääministerin roolissa toimivan henkilön kaikki julkinen tai sinne päätyvä toiminta on poliittista. Poliitikkojen toiminta viihteellisestä mediassa, mutta se mitä "poliittinen rokkitahteys" tarkoittaa vallan vahtikoiran demokratiaa ylläpitävän roolin kannalta, ei välttämättä pysähdytä pohtimaan.

Kävin luvussa 2.2. läpi myös digitalisaation vaikutusta uutisaiheisiin. Journalismi on kokenut digitaalisen murroksen ja sosiaalinen media paitsi antaa medialle uutisaiheita ja se joskus myös pakottaa niiden pariin. Yleisön rooli on muuttunut passiivisesta aktiiviseksi, ja usein mediat tarvitsevat selviytyäkseen sisältöä, joka tuotetaan heille sosiaalisessa mediassa, (Malmelin & Villi 2017, 4). Joskus tämä tarkoittaa myös sitä, että tietyt mediat eivät voi muuta kuin tarttua aiheisiin jotka leviävät sosiaalisessa mediassa, vaikka aihe olisi ollut sellainen, mihin ei aiempina vuosikymmeninä olisi tartuttu. Journalisteilla on kuitenkin aina vastuu siinä, että julkaistu tieto on totuudenmukaista. Sosiaalisesta mediasta nostetut aiheet voivat usein olla kommenttikentissä paisuteltu tavoilla, jotka eivät vastaa totuutta. Tällä tutkimuksella haluan tuoda myös näkyväksi sen vastuun, joka kielenkäytöllä on tällaisissa tilanteissa, joissa uutisaihe on näin räjähdysherkkä. Tarkoitin termillä sitä valtavaa kiinnostusta, joka yleisöllä aihetta kohtaan oli sekä niitä seuraamuksia, joita valheellinen tiedottaminen olisi luonut kansainvälisestikin. Uutistyö on digitalisaation myötä muuttunut myös entistä kiireisemmäksi. Kuitenkin, kun jo ennen julkaisua voidaan päätellä uutisen nousevan ei vain koko Suomen vaan myös monen ulkomaalaisen tietoisuuteen, on niitä mielikuvia, joita kirjoittamalla luodaan pakko pysähtyä pohtimaan tarkkaan. Siksi uutisista tehdyt diskurssianalyysit ovat arvokkaita, sillä ne auttavat huomaamaan ja tekemään näkyväksi mielikuvia, joita joskus tarkoituksettomastikin luodaan.

6 LOPUKSI

Tutkimuskysymykseni määrittivät vahvasti sitä, kuinka analyysini rakentui. Luonnollisesti vastasin ensimmäiseen kysymykseeni muodostamalla tekstistä diskursseja, kun taas toiseen kysymykseeni vastasin sillä millä tavalla diskurssini muodostin, sillä muodostin ne käsittelemään niitä mielikuvia, jotka vaikutta Marinin johtajuuskuvaan. Vastasin toiseen kysymykseeni myös luvussa 4.5, jossa käsitteelin tarkemmin medioiden sisältämiä konteksteja ja niiden vaikutuksia diskursseihin. En koonnut yhteen esimerkiksi tiettyjä johtajuustyyppisiä, joita tekstistä on löydettävissä, vaan nostin esiin diskursseja, jotka vaikuttavat Sanna Marinin kuvan muodostumiseen. Nämä mielikuvat toimivat yhdessä ja yhtä aikaa, eivätkä siis luo yhtä yksiselitteistä kuvaa. Siksi analyysissäni pyrin tuomaan esiin, mitä mielikuvia eri kielenkäytön ratkaisut loivat, sillä nämä kaikki vaikuttivat johtajuuskuvaan. Tämän tutkielman huomio kiinnittyi medioiden tapaan kirjoittaa Sanna Marinista, ei Sanna Mariniin itseensä. Siksi en analyysissäni tarkastellut asioita, joita Marin on itse sanonut, vaan siihen, mitä teksti hänestä sanoo.

Kun tarkastelin aineistojen kieltä, sieltä löytyi muitakin toistuvia seikkoja kuten esimerkiksi tapoja, joilla lehdet kommentoivat sitä, onko juhlintavideoiden uutisointi perusteltua. Koin kuitenkin lopulta, että koska se ei liity Sanna Marinin johtajuuskuvaan, ei siitä tulisi diskurssia. Tämä voisi kuitenkin olla yksi jatkotutkimus suunta, jolle lähteä. Sanna Marinin juhlintauutisointia voisi käyttää aineistona tutkimuksessa, jossa keskitytään tarkemmin poliitikkojen yksityisyyden ja julkisuuden väliseen rajaan. Se nousi kuitenkin omassakin analyysissäni esille etenkin syytösten diskurssissa, sillä kiistanalaisuus uutisoinnin tarpeellisuudesta näyttäytyi suomalaisissa medioissa eri tavalla kuin yhdysvaltalaisissa.

Otin aineistooni mukaan myös uutisia Sanna Marinin korona-ajan juhlinnasta, vaikka niiden rooli ei noussut suureksi analyysissä. Ne ovat mukana, sillä rajasin aineistoni

Yhdysvallat edellä ja aiheesta oli uutisoitu jotain jokaisessa valitsemissani yhdysvaltalaisessa mediassa, eikä minulla ollut varaa jättää mitään yhdysvaltalaista aineistoa pois. Vaikka se ei siis suomalaisten medioiden osalta tuonut paljoa lisäarvoa tutkimukseen, olivat ne tärkeitä Yhdysvaltojen kohdalla. Tarkastelin aineistoja myös siltä kantilta, että löytyykö tämän korona-ajan juhlinnan kuvailusta jotain eroja myöhempään juhlintavideoiden juhlintaan. En kuitenkaan kokenut tehneeni tästä näkökulmasta niin merkittäviä havaintoja, että ne olisi ollut perusteltua tuoda mukaan. Tässäkin pohdin jatkotutkimuksen mahdollisuutta siitä näkökulmasta, että keräisi aineiston mahdollisimman monesta Sanna Marinin pääministerikaudella uutisiin nousseista juhlintatapauksista, ja tarkastelisi, kuinka kieli muuttuu näiden välillä.

Kävin luvussa 2.2.1 läpi muun muassa poliittisia skandaaleja ja niiden määritelmiä. Omien havaintojeni mukaan Sanna Marinin tapaus sopisi mainiosti tapaustutkimukseksi skandaalien tutkimukseen. Marinin juhlinta on ollut tapauksena ainutlaatuinen, sillä vaikka esimerkiksi huumeidenkäytöllä tai työtehtävien laiminlyömillä spekuloidiin, ei tapaukseen liittynyt mitään varsianisesti rikollista toimintaa.

Myös omat mielenkiinnon kohteeni sukupuolen tutkimusta kohtaan johdattelivat tätä tutkimusta tiettyyn suuntaan. Nostin aiheen esille luvussa 2, ja se vaikutti myös siihen, millaisia asioita aineistostani löysin. Kuten Pekka Isotalus mainitsi jo vuonna 2017, toimittajat osaavat vältellä sukupuolittunutta kirjoitustapaa. Naiseudessa on kuitenkin edelleen nähtävissä jotakin, mikä poikkeaa poliitikon normista. (Isotalus 2017, 68.) Nuoren naisen diskurssi näkyi vahvasti yhdysvaltalaisen medioiden kohdalla. Koska meillä ei ainakaan vielä ole ollut vastaava tapausta 30-vuotiaasta juhlivasta miespääministeristä, on vaikeaa sanoa, kuinka suuressa osin Marinin naiseus lopulta vaikutti siihen, kuinka hänestä uutisoitiin. Naiseus on ollut kuitenkin yksi merkittävä tekijä siinä, miksi Sanna Marin on herättänyt niin paljon kansainvälistä kiinnostusta, ja olisi naivia ajatella, että Suomessa se seikka olisi yhdentekevää. Toinen merkittävä seikka on myös Marinin ikä, mutta iän vaikutuksesta poliitikon uutisointiin en löytänyt juuri aiempaa tutkimusta. Nuoruus nousi kuitenkin naiseutta suurempaan rooliin siinä, millaisten asioiden myötä Marin määriteltiin, ja oli myös asia, jona Marin itse määritteli itseään.

LÄHTEET

- Aaldering, Loes, ja Daphne Joanna van der Pas. "Political Leadership in the Media: Gender Bias in Leader Stereotypes during Campaign and Routine Times". *British Journal of Political Science* 50, nro 3 (2020): 911-31.
<https://doi.org/10.1017/S0007123417000795>.
- Alma Media. "Iltalehti". Viitattu 3. maaliskuuta 2024.
<https://www.almamedia.fi/mainostajat/mediat-ja-palvelut/valtakunnalliset/iltalehti/>.
- By. "Ethical Journalism". *The New York Times*, 5. tammikuuta 2018, osa U.S.
<https://www.nytimes.com/editorial-standards/ethical-journalism.html>.
- Carlin, Diana B, ja Kelly Winfrey. "Have You Come a Long Way, Baby? Hillary Clinton, Sarah Palin, and Sexism in 2008 Campaign Coverage". *Communication Studies* 60, nro 4 (2009): 326.
<https://doi.org/10.1080/10510970903109904>.
- Criswell, Corey, ja David P. Campbell. *Building an Authentic Leadership Image*. Greensboro, UNITED STATES: Center for Creative Leadership, 2008.
<http://ebookcentral.proquest.com/lib/jyvaskyla-ebooks/detail.action?docID=3007629>.
- Dawes, Simon. "Press Freedom, Privacy and The Public Sphere". *Journalism Studies* (London, England) 15, nro 1 (2014): 17-32.
<https://doi.org/10.1080/1461670X.2013.765637>.
- Driessens, Olivier. "The Celebritization of Society and Culture: Understanding the Structural Dynamics of Celebrity Culture". *International Journal of Cultural Studies* 16, nro 6 (2013): 641-57.
<https://doi.org/10.1177/1367877912459140>.
- Elliott, Carole. "Constructing Women's Leadership Representation in the UK Press During a Time of Financial Crisis: Gender Capitals and Dialectical Tensions". *Organization Studies* 39, nro 1 (2018): 19-45.
<https://doi.org/10.1177/0170840617708002>.
- Farhi, Paul. "CNN vs. Fox: Why These Two Cable Networks Can't Stop Talking about Each Other". *Washington Post*, 2. maaliskuuta 2018
https://www.washingtonpost.com/lifestyle/style/cnn-vs-fox-why-these-two-cable-networks-cant-stop-talking-about-each-other/2018/02/27/d30ad4ea-1360-11e8-9065-e55346f6de81_story.html.
- Fox News. "About". Service. Fox News. Viitattu 3. maaliskuuta 2024.
<https://www.foxnews.com/about>.

- Gee, James Paul. *Introduction to Discourse Analysis: Theory and Method*. Milton, UNITED STATES: Taylor & Francis Group, 2010.
[http://ebookcentral.proquest.com/lib/jyvaskyla-
 /detail.action?docID=574559](http://ebookcentral.proquest.com/lib/jyvaskyla-/detail.action?docID=574559).
- Hallin, Daniel C, ja Paolo Mancini. *Comparing Media Systems: Three Models of Media and Politics*. Cambridge, UNITED KINGDOM: Cambridge University Press, 2004. [http://ebookcentral.proquest.com/lib/jyvaskyla-
 ebooks/detail.action?docID=266614](http://ebookcentral.proquest.com/lib/jyvaskyla-ebooks/detail.action?docID=266614).
- Hayes, Zachary. "The Rise and Fall of the Media as an Elite Institution". *Pepperdine Policy Review* 11 (2019): 1-23.
- Herder, Bas den. "PERSONAL QUESTIONS, POLITICAL ANSWERS: Personalization in Political Newspaper Interviews in Great Britain, France, and the Netherlands, 1990-2010". *Journalism Practice* 7, nro 4 (2013): 465-80. <https://doi.org/10.1080/17512786.2013.802483>.
- Herkman, Juha, ja Joonas Koivukoski. "Kikkelikortista vieraslajeihin: Huumoriskandaalit suomalaisessa politiikassa 1990-2020". *Media & viestintä* 46 (2023):1-28. <https://doi.org/10.23983/mv.137060>.
- Isotalus, Pekka. *Mediapoliitikko*. Helsinki: Gaudeamus, 2017.
- Jokinen, Arja, Kirsi Juhlila ja Eero Suoninen. *Diskurssianalyysi: teorit, peruskäsitteet ja käyttö*. Tampere: Vastapaino, 2016.
- Just, Marion, ja Ann Crigley, "Leadership Image-Building: After Clinton and Watergate". *Political Psychology* 21, nro 1 (2000): 179-98.
<https://doi.org/10.1111/0162-895X.00183>.
- Kantola, Anu, ja Juho Vesa. "Mediated Scandals as Social Dramas: Transforming the Moral Order in Finland." *Acta Sociologica* 56, no. 4 (2013): 295-308.
<https://doi.org/10.1177/0001699313477872>.
- Karapalo, Kia, et al. Nahkatakkinen Tyttö: Sanna Marinin Representaatiot Ulkonäköön Keskittyvässä Uutisoinnissa. 2023.
- Karvonen, Erkki. "Poliitikot julkkiksina: huomioita viihteellistyvästä poliitikkojulkisuudesta". *Media & viestintä* 31, nro 5 (1. jouluk uuta 2008).
<https://doi.org/10.23983/mv.63002>.
- Kettunen, Siiri, et al. "Olen Tanssinut, Laulanut, Juhlinut, Tehnyt Laillisia Asioita": Median Valta Ja Vastuu Sanna Marinin Bilekohussa Elokuussa 2022. 2022.
- Lehtonen, Juha Matias. "Journalismi naisistuu. Journalistiliiton jäsenistä yli puolet ja journalismin opiskelijoista jopa 80 prosenttia on naisia. Mistä journalismin naisistuminen johtuu ja onko sillä vaikutusta sisältöön?" *Journalisti*, 19. elokuuta 2021. Viitattu 25. Tammikuuta 2024
<https://journalisti.fi/artikkelit/2021/08/journalismi-naisistuu->

[journalistiliiton-jasenista-yli-puolet-ja-journalismin-opiskelijoista-jopa-80-prosenttia-on-naisia-mista-journalismin-naisistuminen-johtuu-ja-onko-silla-vaikutusta-sisaltoon/](#).

Looker Studio. "Media Site Toplist". Viitattu 2. maaliskuuta 2024.

<http://lookerstudio.google.com/reporting/445ac769-037b-408e-b383-9014d561cee5/page/QCkcB?feature=opengraph>.

Lämsä, Anna-Maija, Emilia Kangas, Petri Hirvonen, Suvi Heikkinen, Ingrid Biese ja Jeff Hearn. Kauppakorkeakoulu, School of Business and Economics, Johtaminen, ja Management and Leadership. *Naisten johtamisuriin kohdistuvat stereotyyppit*. Hallinnon tutkimus. Hallinnon tutkimuksen seura, 2014. <https://jyx.jyu.fi/handle/123456789/59369>.

Madsen, Susan R., toim. *Handbook of Research on Gender and Leadership*. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing Limited, 2017.

Malmelin, Nando, ja Mikko Villi. "Media Work in Change: Understanding the Role of Media Professionals in Times of Digital Transformation and Convergence." *Sociology Compass* 11, no. 7 (2017): -n/a. <https://doi.org/10.1111/soc4.12494>.

Majid, Aisha. "Top 50 News Websites in the US: Climate News Start-up The Cool Down Enters Ranking in February". *Press Gazette* (blog), 24. maaliskuuta 2024. <https://pressgazette.co.uk/media-audience-and-business-data/media-metrics/most-popular-websites-news-us-monthly-3/>.

Marttinen, Manu. "Iltapäivälehdet verkkolehtien ykkösiä". *Journalisti*, 13. syyskuuta 2021. <https://journalisti.fi/uutiset/2021/09/iltapaivalehdet-verkkolehtien-ykkosia/>.

Mourão, Rachel R., Esther Thorson, Weiyue Chen, and Samuel M. Tham. "Media Repertoires and News Trust During the Early Trump Administration." *Journalism Studies* 19, no. 13 (2018): 1945–56. doi:10.1080/1461670X.2018.1500492.

Mäkelä, Anna, Liina Puustinen, Iris Ruoho, ja Minna Aslama, toim. *Sukupuolishow: johdatus feministiseen mediatutkimukseen*. Helsinki: Gaudeamus, 2006.

Mäkelä, Johanna. *Naiset Poliitiikan Huipulla: Sukupuolittunut Viestintä Ja Johtajuus*. Tampere: Tampere University Press, 2018.

Ojala, Markus, ja Janne Matikainen. "Heikentyntä vai eriytyntä? Suomalaisten luottamus uutismediaan". *Media & viestintä* 45 (1):44-67. 2022. <https://doi.org/10.23983/mv.115653>

Pietikäinen, Sari, Mäntynen, Anne. *Uusi kurssi kohti diskurssia*. Tampere: Vastapaino, 2019.

- Pollack, Ester, Sigurd Allern, Anu Kantola, ja Mark Orsten. "The New Normal: Scandals as a Standard Feature of Political Life in Nordic Countries." *International Journal of Communication* 12 (2018): 3087.
- Saresma, Tuija, Leena-Maija Rossi, Tuula Juvonen, Leena-Maija Rossi, Kristiina Brunila, Mila Engelberg, ym., toim. *Käsikirja sukupuoleen*. Tampere: Vastapaino, 2010.
- Statista. "Leading Print Newspapers U.S. by Circulation 2023". Viitattu 12. maaliskuuta 2024.
<https://www.statista.com/statistics/272790/circulation-of-the-biggest-daily-newspapers-in-the-us/>.
- Street, John. "Celebrity Politicians: Popular Culture and Political Representation." *British Journal of Politics & International Relations* 6, no. 4 (2004): 435-452. <https://doi.org/10.1111/j.1467-856X.2004.00149.x>.
- The New York Times Company. "Mission and Values". Viitattu 3. huhtikuuta 2024.
<https://www.nytimes.com/company/mission-and-values/>.
- Tuchman, Gay, Julie L. Andsager, Dunja Antunovic, Cory L. Armstrong, Kim Bissell, Timothy Brown, Sim Butler, Carolyn M. Byerly, Dianne Bystrom, Steve J. Collins, (2013). *Media Disparity: A Gender Battleground*. Lexington Books.
- Vihma, Antto, Jarno Hartikainen, Hannu-Pekka Ikäheimo, ja Olli Seuri. *Totuuden jälkeen: miten media selviää algoritmien ja paskapuheen aikana*. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Teos, 2018.

LIITTEET

CNN

Brown, Benjamin, ja Sugam Pokharel. "Finnish Prime Minister Sanna Marin takes drug test following partying backlash | CNN". Viitattu 28. helmikuuta 2024.

<https://edition.cnn.com/2022/08/19/europe/sanna-marin-finland-prime-minister-drug-test-intl-scli/index.html>.

Haq, Sana Noor. "Women Are Posting Their Own Dancing Videos in Support of Finnish Prime Minister Sanna Marin". CNN, 22. elokuuta 2022.

<https://www.cnn.com/2022/08/22/europe/sanna-marin-social-media-dancing-videos-intl-scli/index.html>.

Heinonen, Marja. "Opinion: Finland's Prime Minister Parties like a Rock Star. We Finns Are OK with That". CNN, 23. elokuuta 2022.

<https://www.cnn.com/2022/08/23/opinions/finland-marin-drug-test-dancing-video-heinonen/index.html>.

Meilhan, Pierre, ja Rob Picheta. "Finnish PM Says Videos of Her 'Boisterous' Partying Shouldn't Have Been Made Public". CNN, 18. elokuuta 2022.

<https://www.cnn.com/2022/08/18/europe/sanna-marin-finland-partying-video-intl/index.html>.

Reuters. "Finland's Prime Minister Apologizes for Not Isolating after Nightclub Photo Surfaces". CNN, 9. joulukuuta 2021.

<https://www.cnn.com/2021/12/09/europe/finland-prime-minister-covid-apology-intl-hnk/index.html>.

FOX

Best, Paul. "Finland's 36-year-old prime minister apologizes for clubbing after COVID-19 close contact | Fox News". Viitattu 28. helmikuuta 2024.

<https://www.foxnews.com/world/finlands-36-year-old-prime-minister-apologizes-for-clubbing-after-potentially-being-exposed-to-covid-19>.

Flood, Brian. "Hillary Clinton Defends Embattled Finland Prime Minister Sanna Marin: 'Keep Dancing'". Text.Article. Fox News. Fox News, 29. elokuuta 2022.

<https://www.foxnews.com/media/hillary-clinton-defends-embattled-finland-prime-minister-sanna-martin-keep-dancing>.

- Hagstrom, Anders. "Finnish PM Tests Negative for Drugs after Nightclub Video Leak". Text.Article. Fox News. Fox News, 22. elokuuta 2022.
<https://www.foxnews.com/world/finnish-pm-tests-negative-drugs-nightclub-video-leak>.
- Mion, Landon. "Finnish Police Will Not Take Action against PM Sanna Marin over Partying Videos despite Complaints". Text.Article. Fox News. Fox News, 24. elokuuta 2022. <https://www.foxnews.com/world/finnish-police-will-not-take-action-against-pm-sanna-marin-over-partying-videos-despite-complaints>.
- Nerozzi, Timothy. "Finnish PM Marin Sanna Says She Took Drug Test as New Video of Her Dancing with Man Not Her Husband Surfaces". Text.Article. Fox News. Fox News, 19. elokuuta 2022.
<https://www.foxnews.com/world/finnish-pm-marin-sanna-says-she-took-drug-test-new-video-dancing-man-not-her-husband-surfaces>.
- Nerozzi, Timothy. "Finnish PM Sanna Marin apologizes for photo of topless women making out at her summer home | Fox News". Viitattu 4. maaliskuuta 2024. <https://www.foxnews.com/world/finnish-pm-sanna-marin-apologizes-photo-topless-women-making-out-summer-home>.
- Nerozzi, Timothy. "Finnish PM Sanna Marin under Fire after Party Video Surfaces". Text.Article. Fox News. Fox News, 18. elokuuta 2022.
<https://www.foxnews.com/world/finnish-pm-sanna-marin-under-fire-party-video-surfaces>.

NYT

- Bennhold, Katrin. "In Finland, a Partying Prime Minister Draws Tuts, and Cheers". The New York Times, 27. elokuuta 2022.
<https://www.nytimes.com/2022/08/27/world/europe/sanna-marin-finland-pm-party.html>.
- Bennhold, Katrin. "Sanna Marin's Party Scandal Highlights Finland's Generational Divides" The New York Times, 27. elokuuta 2022.
<https://www.nytimes.com/2022/08/27/world/europe/sanna-marin-finland-pm-party.html?searchResultPosition=57>.
- Lemola, Johanna. "Party Videos of Sanna Marin, Finland's Prime Minister, Draw Criticism" The New York Times, 18. Elokuuta 2022.
<https://www.nytimes.com/2022/08/18/world/europe/finland-prime-minister-sanna-marin-parties.html?searchResultPosition=2>.

Santora, Mark. "Finland's Prime Minister Apologizes for Clubbing After Covid Exposure" The New York Times. 9. Joulukuuta 2021.
<https://www.nytimes.com/2021/12/09/world/europe/finland-prime-minister-clubbing-apology.html>.

II

Hanska, Jari. "Marin: En ole käyttänyt huumeita - videot otettu muutama viikko sitten, luotin ettei niitä vuodeta", Iltalehti, 18. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/0de02690-e813-4ced-88ed-3ee8123f16be>.

Hanska, Jari. "Marin: "Minulla ei ole mikään ongelma mennä huumetesteihin", Iltalehti, 18. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/79f5f878-8dd7-4c00-ae56-357c5e3b86cc>.

Harju, Elli., Mika Koskinen ja Eevi Karvinen. "Marin: videoilla ei "mitään sellaista, mistä minun aviomieheni ei tietäisi", Iltalehti, 19. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/0fc52a6e-5aa4-45c6-9f52-caf193209f16>.

Harju, Elli. "Video: Sanna Marin liikuttui kyyneliin kesken puheen - "Minä otan opiksi", Iltalehti, 24. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/dd19ec3c-3c5b-4a81-97ad-dc28fb919bef>.

Harju, Elli. "Videot alkoivat levitä somessa: Sanna Marin juhlii ja tanssii villisti julkisporukassa", Iltalehti, 17. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/cc979c9c-c331-42f5-afe6-d30bdb869e3a>.

Karvinen, Eevi. "Median tentistä Kesärannan rauhaan - näin Sanna Marinin rankka päivä eteni", Iltalehti, 18. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/0c725f7a-7f49-4b70-9b05-b68c61f346db>.

Koskinen, Mika. "Pääministeri Marin rikkoi valtioneuvoston koronaohjeistusta - annettu 26. marraskuuta", Iltalehti, 7. joulukuuta 2021.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/3d43f54f-cbc9-4cab-8f6f-2cb2bfa204b4>.

- Koskinen, Mika. "Sanna Marin kommentoi baarikohua: "Olen pahoillani", Iltalehti, 6. joulukuuta 2021.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/333e484d-81a5-481f-b103-3ca9b02df99b>.
- Liski, Jarno, ja Jari Hanska. "IL-Analyysi: Pääministerin kertomus baari-illasta on järjenvastainen", Iltalehti, 7. joulukuuta 2021.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/fbf5363f-1374-46f3-9669-7cb24becc9ed>.
- Naski, Meri. "Video julki: Tältä Sanna Marinin ja Olavi Uusivirran kaulailu näytti yökerhossa", Iltalehti, 19. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/49b2498b-c54c-49a0-aaf0-e3f5446435ec>.
- Ristamäki, Juha, ja Lauri Nurmi. "Marin leviävästä kohukuvasta: "Minusta se ei ole asiallinen, pyydän sitä anteeksi", Iltalehti, 23. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/2b8458ef-1eee-497d-81e6-b512ce027393>.
- Ristamäki, Juha, Nurmi, Lauri. "Marin: "Olen väsynyt" - pääministeri ei sulje pois, etteikö myös Flow'sta tulisi bilekuvia julkisuuteen", Iltalehti, 24. elokuuta 2022. <https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/0971591e-b739-4177-9960-d63b26948c9c>.
- Ristamäki, Juha, Marko-Oskari Lehtonen, Lauri Nurmi, ja Jarno Liski. "Marin perui itse lomansa ja lähti bilettämään - Suomi samaan aikaan tehostetussa sotilaallisessa valmiudessa", Iltalehti, 19. elokuuta 2022.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/2c42fd8c-36f7-4822-92d5-8c168e459da7>.
- Ristamäki, Juha. "Pääministeri Marin baarikohusta: En osannut kyseenalaistaa saamaani suullista koronaohjeistusta", Iltalehti, 12. Joulukuuta 2021.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/ad96eec3-5b34-425b-b240-59bac9e4b95d>.
- Ristamäki, Juha, ja Marko-Oskari Lehtonen. "Pääministeri Marin bilekohusta: "Pyydän anteeksi omaa käytöstäni" - ei usko vaikuttavan hallitustyöskentelyyn", Iltalehti, 8. joulukuuta 2021.
<https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/918c0131-212e-498e-8034-9678a8da717a>.
- Ristamäki, Juha. "Valtioneuvoston turvallisuusyksikkö kehotti kahdesti välttämään kontakteja - pääministeri Marin lähti baariin", Iltalehti, 5. joulukuuta 2021.

https://www.iltalehti.fi/politiikka/a/ffebb346_f49c-4500-af05-52e91ab0a201.

Valavaara, Sara. "Uusi video leviää pääministeri Marinista: kaulailee yökerhossa intiimisti Olavi Uusivirran kanssa", Iltalehti, 19. elokuuta 2022. <https://www.iltalehti.fi/viihdeuutiset/a/3bdf24a6-7169-4469-8be0-38e963f1c71f>.

YLE

Bjurström, Eelis, ja Jaana Hevonoja. "Kotibileiden villistä tanssista lööppeihin ja huumetestiin – näin pääministeri Sanna Marinin piinaavat päivät ovat edenneet", Yle uutiset, 19. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12584983>.

Hakahuhta, Ari, Salla Jantunen, ja Anne Orjala. "Sanna Marin murtui kyyneliin Lahden torilla: 'Yhtään työpäivää en ole jättänyt tekemättä – minä otan opiksi'", Yle uutiset, 24. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12590741>.

Hakahuhta, Ari, Eelis Bjurström, ja Hannu Tikkala. "Huumetestissä käynyt pääministeri Marin: Jos vihollinen lähestyisi Suomen rajaa, tietäisin sen ennen juhla-iltaa – ei maamme niin heikoissa kantimissa ole", Yle uutiset, 19. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12584995>.

Hakahuhta, Ari. "Marin: Olen väsynyt juhlakuvien läpi käymiseen näin yksityiskohtaisesti – SDP:n kokous arvosti pääministerin 'opiksi on otettu' -viestiä", Yle uutiset, 24. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12589456>.

Hara, Jyrki, Salla Jantunen, ja Anniina Luotonen. "Pääministeri Sanna Marin sanoo olevansa valmis huumetestiin, videoilla puhutaan hänen mukaansa muusta kuin 'jauhojengistä'", Yle uutiset, 18. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12581590>.

Hevonoja, Jaana. "Pääministeri: Häätäjarrun veto ei vielä häämötä – 'Kuuntelemme tarkalla korvalla terveysturvallisia ja tehohoidon tilannetta'", Yle uutiset, 8. joulukuuta 2021. <https://yle.fi/a/3-12221212>.

Pilke, Antti, ja Pekka Kinnunen. "Koronasuosituksen ohittanut Marin pyytää anteeksi: Minun olisi pitänyt olla tietoinen ohjeistuksesta, tiedonkulussa ongelmia", Yle uutiset, 8. joulukuuta 2021. <https://yle.fi/a/3-12220914>.

Rytkönen, Eelis. "Sanna Marin pyytää anteeksi ystäviensä Kesärannassa ottamaa kuvaa: 'Ei ole asiallinen, pyydän anteeksi'", Yle uutiset, 23. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12589190>.

- Stenroos, Maria. "Toimittajalta: Marin biletti taas – superjulkkiuksen ja poliitikon juhlat ovat uutinen, ja siksi niistä kerrotaan", Yle uutiset, 18. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12583050>.
- STT – Yle. "Juhlimassa ollut pääministeri Marinia ei tavoitettu virkapuhelimesta yrityksistä huolimatta – valtion ohjeiden mukaan ministerien pitää olla tavoitettavissa aina", Yle uutiset, 5. joulukuuta 2021. <https://yle.fi/a/3-12218346>.
- STT "Pääministeri Marin ei ollut lomalla bilevideon kuvaushetkellä – sijaista ei ollut nimetty", Yle uutiset, 19. elokuuta 2022. <https://yle.fi/a/3-12583574>.
- Tolkki, Kristiina, ja Markus Mäki. "Pääministeri Marin jätti virkapuhelimen tarkoituksella kotiin – 'Olisi suotavaa, että saisin viestit myös eduskunnan puhelimeen'", Yle uutiset, 6. joulukuuta 2021. <https://yle.fi/a/3-12218634>.